

B

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları, Birleşin!

Sosyalist Halk Savaşı

MAOİST KOMÜNİST PARTİ MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

*Selam Olsun Örs İle Çekiç Arasında
Kızgın Korlarda Dövülerek Çelikleşen
Ve Aldığı Suyu Unutmayan Çeliğin
50.Kuruluş Ve Mücadele Yılına...*

*Partimizin Kurucu Ve Yol Göstericisi,
Komünizmle Silahlanmış Örgütlü Maoist Bilincin
Türkiye-Kuzey Kürdistan Topraklarındaki Kurmayının
Başkomutanı Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Yoldaşı,
49.Ölümsüzlük Yıldönümünde Saygıyla Anıyoruz....*

**Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) 2.Askeri Konferansı
Başarıyla Gerçekleşti!**

**Özgürleşmiş Düşünceye Pranga,
Çelikleşmiş Yüreğe Kurşun İşlemez!**

ÖZEL SAYI :

HKO (Halk Kurtuluş Ordusu) Kamile ÖZTÜRK 2.Askeri Konferans Belgeleri

ÇIKARKEN

Halk Savaşı'ndan Sosyalist Halk Savaşı'na

Merhaba

Uzun bir aradan sonra tekrar yayın hayatındayız. Bu sayımızla birlikte karşınıza Sosyalist Halk Savaşı Gazetesi ("Özel Sayı") olarak çıkıyoruz. 1.Kongremiz sonrası İKK yerine yayın hayatına giren **Halk Savaşı Gazetesi**, 3.kongrede ideolojik-siyasi düzlemde yakalanan seviye ve resmileşen Sosyalist Devrim Programı ve Sosyalist Halk Savaşı Stratejisine uygun olarak **Sosyalist Halk Savaşı Gazetesi** adıyla yayınına devam edecektir.

Halk Kurtuluş Ordusu gerillalarımızın düşman saldırıları altında başarıyla gerçekleştirmiş oldukları 2.Askeri Konferansımızın sonuçlarından bazı bölümler bu sayıda yer alacaktır. Bu sayıda sadece 2. Askeri konferansın sonuçlarına yer ayrılmış olmasından kaynaklı "**Özel**" sayı olarak çıkarıldı. Konferansın kamuoyuna açılması uygun görülen bölümlerine bu sayıda yer verdik. Belgelerde bazı yerlerin (.... ..) olarak geçmesi ve yazıların kesilmesi güvenlik vb nedenlerden dolayıdır.

Konferansın bazı sonuç belgeleri bu sayıda yayınlanmış olsa da, bundan sonraki sayılarda da 2.Askeri konferansın sonuçlarını işleyen perspektiflere, yazı ve değerlendirmelere de yer verilecektir. Elbette gerillanın kalemine de yer verilecektir.

Bu Özel sayımızı Partimizin kurucu ve yol göstericisi, komünizmle silahlanmış örgütlü Maoist bilincin Türkiye-Kuzey Kürdistan topraklarındaki kurmayının Başkomutanı Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ölümsüzlük yıldönümüne-Mayıs ayına denk getirmeyi hedefledik. Amacımız, başkomutanımız Kaypakkaya yoldaşın komünizm fikriyatındaki ve pratik duruşundaki netlikle, Maoist Komünist Parti'de Sosyalist Devrim Programı ve Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi halini alan bu fikriyatı, silahlı devrim mücadelesiyle ete-kemiğe büründürmeye çalışan, devrime kan ve hayat veren HKO gerillalarının gerçekleştirmiş oldukları 2.Askeri konferansla devrime ve komünizme olan inançlarındaki netliği buluşturmakta. Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları Başkomutanları Kaypakkaya yoldaşın izindedir.

50.yılımı geride bırakan Partimizin yeni mücadele yılında; bizlere yol gösteren meşale olan ölümsüzlerimiz başta olmak üzere, büyük-küçük görev ve sorumluluk demeden mücadeleleriyle, emekleriyle Partimizi bugünlere taşıyan, kadın ve erkek tutsaklarımızı, tüm örgütlü Parti kitlemizi, gerillalarımızı, milislerimizi, şehit ve tutsak ailelerimizi, örgütlü-örgütsüz taraftarlarımızı, bizlere kapı açan-misafir eden-destek veren tüm halkımızı selamlıyoruz.

49.ölümsüzlük yılında komünizmin sönmeyen meşalesi, kutup yıldızımız Kaypakkaya yoldaşı ve tüm ölümsüzlerimizi minnetle ve saygıyla anıyoruz. Onu anmanın savaşmak olduğunun bilincinde olarak selam olsun HKO'nun 2. Askeri konferansına, selam olsun Halk Kurtuluş Ordusu'nun kadın ve erkek gerillalarına..

Yeni sayıda buluşmak dileğiyle...

Sosyalist Halk Savaşı Gazetesi

2.Askeri Konferans belgelerinden.....

Komünizme Kilitlenmiş Devrimci Savaşın Geliştirilmesi

1.Devrimci Savaşın Geliştirilmesinde Yöntem Sorunu

“Savaş yasaları, savaşı yöneten herkesin incelemesi ve çözmesi gereken bir problemdir” der Mao Zedung. Devamında da, devrimci savaşı yönetenlerin devrimci savaş yasalarını, somuttaki devrimci savaşı yönetenlerinde somuttaki devrimci savaş yasalarını incelemesi gerektiğini söyler. Çünkü “bir şey yaparken, onun gerçek koşullarını, doğasını, başka şeylerle olan ilişkilerini anlamıyorsanız, onu yöneten yasaları da, o işin nasıl yapılacağını yada nasıl daha iyi yapılacağını bilmiyorsunuz demektir.”.

Savaş, siyasetin yoğunlaşmış ve en üst biçimi olarak, çelişkilerin belirli bir aşamasında çözüm için gündeme gelen mücadele biçimidir. Savaşlar; devletler, politik gruplar, sınıflar veya uluslar arasındaki çelişkilerin çözümü noktasında gündeme gelirler. Ve savaşlar, özel mülkiyet üzerine kurulu sınıfların ortaya çıkmasından beridir yaşanmaktadır. Çelişkilerin çözüm yöntemi olarak gündeme gelen savaşta zafer kazanmak için, “savaşın gerçek koşullarını, doğasını ve başka şeylerle olan ilişkilerini” anlamak, savaş yasalarını ve nasıl yönetileceğini de bilmek gereklidir. Bu savaş, Türkiye-Kuzey Kürdistan’da yürütülen devrimci bir savaş ise, devrimci savaşın genel yasalarının yanı sıra, yürütülen somut devrimci savaşın kendine özgü yasalarını da incelemek, bilmek ve anlamak gerekmektedir. Genel olarak savaş yasalarını incelemek gerektiği gibi, devrimci savaş yasaları ve özgün-somut olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci savaşının yasalarını da incelemeliyiz.

(.... ....)

(.... ....)

2. Savaş yasalarından ne anlıyoruz

“... Savaş politik ilişkilerin sadece bir parçasıdır ve dolayısıyla bağımsız bir nesne değildir” (syf 319) “... savaş politikanın bir aracıdır, ister istemez bu politikanın damgasını taşır, her şeyi politikanın terazisinde tartması gerekir. Savaşın yönetimi, ana hatları itibarıyla, politikanın kendisidir: politika eline kalem yerine kılıcı

almıştır, fakat yinede kendi yasalarına göre düşünür.” (Syf 327) “ Savaş politikanın bir parçası olduğuna göre, doğal olarak ister istemez onun karakterini alacaktır. Politika büyük ve güçlü bir politika ise, savaş da öyle olacak ve belki de doruğuna ulaşarak mutlak biçimini alacaktır”(Savaş Üzerine- Clausewitz- syf 320)

“Savaş, insanlar arasındaki bu karşılıklı boğazlaşma canavarı” der Mao, devamında da “insan toplumunun ilerlemesiyle eninde sonunda ortadan kalkacaktır ve bu, pek de uzak olmayan bir gelecekte olacaktır. Ama savaşı ortadan kaldırmanın tek bir yolu vardır ve bu, savaşa savaşla karşı koymak .... karşı devrimci sınıf savaşına devrimci sınıf savaşıyla karşı koymaktır.” diyerek tarihte haklı ve haksız savaşlardan başka bir savaş olmadığının altını çizer.

Yürüttüğümüz devrimci sınıf savaşı haklı ve meşru bir savaştır, aynı zamanda büyük insanlığın kurtuluş savaşının bir parçasıdır. Bu savaş bütün savaşların en büyüğü ve en amansızıdır. Sınıflara bölünmüş dünyanın büyük çoğunluğunun küçük bir azınlığın çıkarları doğrultusunda ezilip sömürülmesi, işgal ve savaşlarla katledilmeleri, yerinden yurdundan edilmeleri, insanlığın farklı etnik, cinsel kimlikler, inançlar doğrultusunda birbirine kırdırılması, doğanın geri döndürülemez biçimde yağmalanması-talan edilerek yaşanamaz bir hale getirilmesinin insanlığın insanca yaşamına verdiği büyük yıkım ve zararların önüne geçilemediği durumda çok daha büyük felaketlere yol açacağı gerçeği, yürüttüğümüz savaşın haklı ve meşru yanını gösterirken, bunun müsebbibi olanların ellerindeki devasa imkan ve olanaklar, örgütlenme düzeyleri bu savaşın büyüklüğünü, acımasızlığını ve önemini de göstermektedir. Devrimci sınıf savaşı, insanlığın gördüğü en büyük ve bu gidişata son verecek, tüm savaşları ortadan kaldıracak en son savaştır. Bu nedenle, devrimci sınıf savaşımız insanlığın kurtuluş savaşının bir parçasıdır ve haklı bir savaştır.

Bu nedenle haklı olarak, “devrimci savaşın yasaları üzerindeki incelememiz, bütün savaşların yok edilmesi

tutkusundan ileri geliyor. Biz komünistler ile bütün sömürücü sınıflar arasındaki fark, buradadır.” der Mao.

Savaşların olduğu yerde bir savaş durumunun varlığına işaret etmektedir Mao. Yerel, bölgesel veya dünyasal bir savaş aynı şekilde anılan yerlerde savaş durumunun olduğunu gösterir. Bu da savaşın yürütülmesi ve kazanılması için savaş durumunun bir bütünlüklü olarak incelenmesini şart koşar. Mao, “savaş durumunu yöneten, yasaları bütünüyle incelemenin tek yolu, her şeyi derinliğine düşündürmektir” demektedir. Burada Strateji (bilimi) devreye girmektedir. Strateji biliminin görevi ise, “bütünüyle bir savaş durumunu kapsayan savaş yönetme yasalarını incelemektir.” (Mao)

"Kendini ve düşmanını iyi tanıyorsan zafer senin için asla tehlikede değildir. Gökyüzü ile yeryüzünü iyi biliyorsan senin için zafer asla tükenmez." (Sun Tzu)

Devrimci savaşı yürütmenin ve zafere taşınmanın koşulu, düşmanı ve kendimizi-güçlerimizi tüm boyutlarıyla tanıtmaktan geçmektedir. Düşmanın durumu, sırf sahadaki cephedeki durumu değildir. Karşı devrimci savaşa yön veren siyaseti koşullayan ekonomik-siyasi, toplumsal, ideolojik vb nedenler, bu siyasetin uluslar arası boyutu ve

ilişkisi, karşı devrimci sınıflar arası ilişki ve çelişki, karşı devrimci savaşın(karşı devrimin) askeri savaş gücü-kapasitesi ve gelişimin yönü, zayıflıkları, güçlü yanları, bunun uluslar arası ilişkisi, savaş deneyim ve tecrübesi, karşı devrimci savaşa hazırlık-devamlılık boyutu, karşı devrimci savaşın yerel-merkezi ilişkisi, başvurduğu strateji ve taktikler, kullandığı araçlar, kurduğu örgütler, elindeki imkan ve olanaklar, karşı devrimci savaşın-siyasetin kitle ile ilişkisi, bunu düzenleyen araçlar, A/P(ajitasyon/propaganda) araçları ve bunları kullanma biçimi vb vs. düşmanın durumunu derinliğine tanımlamak, ona hakim olmak için gerekli olan inceleme

konularındır. Fakat bu tek başına yeterli değildir. Aynı şekilde kendimizi-devrimci savaş güçlerinin de aynı konularda ele alınıp incelenmesi gereklidir.

Devrimci savaşta harekete geçirilecek güçlerin tüm yönleriyle tanınması da gerekli koşuldur. Diğer bir inceleme konusu da düşman ile bizlerin arasındaki ilişkiye verilmesi gereken önemdir. Düşman ile bizlerin arasındaki güç dengesi, zayıf ve güçlü yanlar, kitle bağı, hareket serbestisi, fırsatlar, oluşan boşluklar vs. vs.

Yine de devrimci savaşın nihayi zaferi için bunlar önemli olmakla beraber bu incelemeler de yeterli gelmeyecektir. Bu tanımlamaya koşut olarak her bir parçada, somutta veya yerelde gündeme gelen devrimci savaşın taktikleriyle ilişkisini de incelemek gerekecektir. Bunun nedeni, devrimci savaşta zafer yada yenilgi genel durumun dikkate alınmasının yanında onun çeşitli aşamaların da-parçalarını da hesaba katmasıdır. Genel durumu bütünüyle dikkate alıp, parçalarını-aşamalarını (taktikleri) dikkate almamak veya, arasındaki ilişkiyi doğru kurmamak ta zafere engel olacaktır.

Bu nedenle, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci savaşına yön veren genel durum tanımlanırken, parçalardaki durum da ele alınmalı ve ilişki doğru kurulabilmelidir. Ne varki burada bütün ile parça ilişkisi doğru kurulmalıdır. Bütün, parçalardan oluştuğu gibi, her parça da kendine özgü özellikler barındırmaktadır. Bazı parçalar belirleyici özellikler taşımazlar, fakat bazı parçalar bütünün üzerinde veya zafer üzerinde belirleyici etkiye bulunurlar. Örneğin, Peyik karakoluna etkili bir vuruş ve düşmana vurulacak ağır darbe, zafer üzerinde büyük bir etki yapmaz, fakat, bizlerin komuta kademesinde alacağımız büyük bir kayıp, tecrübe-deneyim-kurmaylık bakımından stratejik değerinde bir kayıp olacağından zafer üzerinde önemli olumsuz bir etki yapar.

Bütün ile parça veya strateji ile taktik arasındaki ilişkinin önemini vurgularken, her bir taktiğin de verili koşulda kendine uyumlu planlamaları talep ettiği unutulmamalıdır. Peyik karakoluna saldırı taktik bir saldırdır. Fakat taktik olarak belirlendiği andan itibaren, yapılacak saldırı stratejik bir saldırı olarak ele alınmalı ve planlaması ona göre oluşturulabilmelidir.

Saldırının Koordine-komuta kademesi, saldırı timi, savunma timi, saldırı kolu ve güzergahı, geri çekilme güzergahı gibi örgütlemeler-planlamalar Peyik karakoluna saldırının planlaması veya alt taktikleridir aynı zamanda.

Bundan hareketle tekrar belirtmek doğru olacaktır: “Bir savaş durumunu yöneten yasaları bütünüyle incelemenin tek yolu, her şeyi derinliğine düşündürmektir.”

“... komutanlar karşılarna çıkan koşullara uyum sağlayarak avantaj yaratma yeteneğine sahip değillerse, buldukları arazinin yapısını ezberle bile bundan yararlanamayacaklardır. ... ” (Sun Tzu)

Bu inceleme şu nedenle de gereklidir. “Düşman tarafında ve bizim tarafımızda teknik, taktik ve stratejik gelişmelerden ötürü, bir savaşın koşulları savaşın her aşamasında farklıdır.... Tarihin ve savaşın gelişmesiyle, savaşın yönetilmesiyle ilgili yasalar da gelişir. Değişmeyen hiçbir şey yoktur..” (Mao). Savaşın şiddete dayanan özelliği varlığını korumakla birlikte, savaş tarih boyunca çeşitli biçimlerde yürütülmüştür. Teknik-teknolojik ve bilimsel gelişmeler savaş alanında gelişmelere neden olmuş ve savaşların taktik ve stratejilerinde, savaşların yürütülüş biçimlerinde değişimleri gündeme getirmiştir.

Clausewitz savaş için, “... her somut olayda niteliğini bir ölçüde değiştiren sahici bir bukalemun” demektedir. Gelişmeler savaşların karakterlerinde değişimleri gündeme getirir de, savaşların şiddete dayanan doğası değişmemiştir. Şiddetin veya savaşın sınıflı toplumlarla birlikte aldığı biçimin günümüze kadar ki serüveni incelendiğinde zamanla farklılıklar gösterdiği görülecektir. Teknolojik, biyolojik, bilişim vb alanındaki gelişmelerin egemen sınıflar elinde savaşın hizmetine koşulması, savaşların karakterlerinde de sürekli değişimleri koşullamıştır.

İlk zamanların ok, yay, mızrak’lı savaşları, kılıç ve kalkanlı göğüs göğüse muharebeleri, barutun bulunmasıyla farklılaşmalar göstermiş, top ve tüfek icatlarıyla birlikte düzenli orduların oluşumunu da gündeme getirmişti. Artık esas olarak kılıç ve kalkanla yürütülen göğüs göğüse muharebelerin yerini, ordulaşan-egitilen güçlerin mevzilenerek ateşli silahlarla birbirlerine karşı üstünlük sağlamaya çalıştığı ama ek olarak kılıç-süngülerinde kullandığı savaşlar almıştı. Bu aynı zamanda, sanayi devrimiyle birlikte modern savaşlar dönemine de kapı aralamaktaydı.

Kapitalizmin gelişimine paralel olarak teknolojik atılımlar, ulaşım ve iletişimdeki gelişmeler düzenli

orduların hem savaş kapasitesini(uçak, motorize güç, gemi)ve vuruş gücünü(savaş uçağı, top, denizaltı, savaş gemisi vb) yükseltirken aynı zamanda hareket kabiliyetlerinin de artmasını sağlamıştır. Bu aynı zamanda savaşın kurmaylığının da savaşı yönetme-yönlendirme ve kararlaşmasında hızlı olmasını da gündeme getirmiştir (telsiz, telefon, telgraf kullanımı vb). Son çeyrek asırdır ise GPS-uydu sistemleri, silahlı-silahsız insansız hava araçları, askeri güçlerin daraltılarak profesyonelleşmesi, savaşta tekniğin öne çıkarılması, görsel medyanın-internetin etkin kullanılması gibi gelişmelerle savaşın karakterinde önemli değişimler yaşandığı görülmektedir.

Her bir sürecin-dönemin ve gelişmelerin savaşın karakteri üzerindeki belirleyici etkisi, savaşların kaba veya ezberle biçimde ele alınamayacağını, savaşın stratejisi ve taktikleri üzerinde de sürekli değişimleri gündeme getireceği muhakkaktır. Bu gerçeğin kendisi dahi savaş yasalarının, devrimci savaşın yasalarının sürekli güncel kılınmasını ve incelenmesini savaşta zafer için zorunlu kılmaktadır.

“Kendinizi ve karşınızdakini iyi tanıyorsanız sizin için tehlike yoktur, kendinizi iyi bilmenize rağmen karşınızdakini yeterince tanıyorsanız yine de kazanma şansınız vardır, ancak ne kendinizi ne de karşınızdaki bilmiyorsanız o zaman her savaşta tehlike ile karşı karşıyasınız demektir...” (Sun Tzu)

3. Devrimci Savaşın Geliştirilmesinde Strateji ve Taktik

1.HKO Konferansı belgelerinden olan “Savaşın Geliştirilmesi Üzerine” adlı belgede şöyle bir değerlendirme yapılmaktadır:

“...Savaşın geliştirilmesi kapsamlı bir meseledir. Bu geliştirme genel hatlarıyla strateji ve taktiklerde yapılacak hamlelerle sağlanabilir. Savaş tekdüze bir olgu olmadığı gibi geliştirilmesi de tek düze değildir. Savaşın inişleri ve çıkışlarının olduğu evreleri vardır. Bunlar bazen düşmanın yeni taktikleriyle baş edememe, bazen taktik ya da stratejik anlamdaki eksiklerden kaynaklı inişler olduğu gibi doğru strateji ve taktikle çıkışlarının olması kaçınılmazdır. Savaşın geliştirilmesi onun içerisindeki bütün olguların tek tek ele alınması veya belirli dönemler açığa çıkmış eksiklerin yetersizliklerin giderilmesiyle sağlanır.

Savaşta stratejide bir yanlışlık yoksa yani bunu belirleyen sosyal –siyasal-ekonomik-askeri etmenler yanlış belirlenmemişse, eksiklikler daha çok bu

stratejiyi hayata geçirmedeki temel ve dönem taktiklerindeki uygulama hatalarındandır. Stratejinin yanlış belirlenmesi sonucunda ne kadar doğru taktikler hayata geçirsek de sonuçta tıkanma ve gerileme kaçınılmazdır. Çünkü ana damar stratejik yönelim-yürüyüştür. Burada yapılacak eksik belirleme yada konumlanışlar savaşın gelişimini belirleyen bir yerde duruyor. Temel ve dönem taktikleri kendi içinde etki düzeyleri vardır. Eğer temel taktiklerde bir yanlışlık varsa bu savaşın uzun dönemini kapsayan bir durağanlık ve gerilemeyi getiriyor. Bunu aşmak kapsamlı sorgulama ve incelemeyle mümkündür. Savaş içerisinde çoğu zaman bu halkada hata yapılır. Temel taktikteki hatanın fark edilmesi uzun zamanı alır eğer yetkin bir komuta yapısı varsa bu daha kısa sürede de fark edilebilir. Temel taktik uzun ve orta dönem taktiği olduğundan bu halkada yapılan yanlışlığın fark edilip düzeltilmesi ya sürekli başarısızlıklar sonucu yada savaş bir evreye geldikten sonra sağlanır. Bu halkada yapılan yanlışlıklar çoğu zaman dönem taktiklerinde aranır ve onlar düzeltilmeye çalışılır hâlbuki sorun temel taktiktedir. Çoğu zaman temel taktikte yapılan hatalı tespit ve konumlanış dönem taktiğinin başarısını veya doğru tespitini de engelleyen bir yerde durmaktadır....”(abç)

(Yukarıdaki alıntıya ek olarak tersten bir savunuda göz önüne alınmalıdır. Çoğu zaman dönem taktiğinde kısa vadeli alınan başarılarından hareketle, bu dönem taktiklerinin yanlış olabileceği düşünülmez ve kısa vadeli başarılı olsa da(pragmatizm), orta-uzun vadede verdiği zararın nedeni bu dönemsel-kısa vadeli taktikte değil, yanlışlık temel taktikte aranır olabilmektedir.) Yukarıdaki vurgular devrimci savaş yasalarının incelenmesinin önemine atıftır aynı zamanda. Savaşın geliştirilmesinde strateji ve taktiğin önemine işaret ederek, devrimci savaşın hareketine-hareketliliğine uygun olarak strateji ve taktiklerin de yaşamın gerçeğinden süzülen bilgilerle-deneyim ve tecrübelerle yeniden gözden geçirilmesini belirtir.

Devrimci savaşın sürdürülmesinde ve zaferinde stratejik yönelim ve temel taktikler kadar genel/dönemsel taktik hamleler de önemli bir yer tutar. Çoğu durumda yenilgiler(kesin yenilgiler) stratejik yanlışlardan kaynaklanır. Fakat temel taktiklerin dışında ve genel/dönemsel taktiklerde izlenen yanlışların da zaferi geciktiren yenilgilere yol açabileceğini örneklemek mümkün. Parti tarihimizdeki 1. ve 2. yenilgiler, ağır kayıp olarak 17’ler katliamı bunlara örnek verilebilir. Her bir yenilgi ve hatalar taktik düzeyde izlenen politikalardan kaynaklıdır ve her birisi subjektifizmin yol açtığı yenilgi ve kayıplardır. Parti tarihimizdeki 1. Ve 2. yenilgi, 1.kongre sonrası 17’ler kaybı, devrim mücadelemizi

sekteye uğratan, mücadelemizi geriletken bir rol oynamıştır. Hem parti önderliğinin yitirilmesi anlamında, hem deneyim-tecrübe ve birikim yitimi anlamındaki etkisi tartışmasızdır ve bunun genel devrim mücadelemizi geriye çektiği ortadadır.

Bu durumda genel devrimci savaşın geliştirilmesi mücadelesinde aşamalar ve süreçler toplamı olan stratejik yönelim, an’a da cevap olmak, an’ı devrimci savaşın gelişimi doğrultusunda örgütlemek zorundadır. İçinde bulunulan sürece cevap olmak, süreci devrimci savaşın gelişiminin hizmetine sokmanın yöntemini ve araçlarını bulmaktır bu. Bunun adı taktiktir. Taktiklerin doğruluğu genel olarak stratejik yönelim üzerinde olumlu etki yapar. Bazılarının etki düzeyi zayıf olsa da, bazı taktiklerin etkisi büyük olmaktadır. Bu nedenle strateji ve taktik üzerine açık bir fikre sahip olunmalı, strateji kadar devrim mücadelesinde taktiğin de önemi yadsınmamalıdır.

C.Clausewitz, Savaş Üzerine adlı yapıtında; “... birbirinden ayrı çarpışmaları düzenlemek ve yönetmek; öte yandan, savaşın amacı doğrultusunda bunları koordine etmek. Bu faaliyetlerden birine taktik, öbürüne strateji denir....” dedikten sonra devam ediyor; “... taktik, silahlı kuvvetlerin çarpışmada kullanımına ilişkin teoridir. Strateji ise, çarpışmaların savaşın amacını gerçekleştirmek için kullanımına ilişkin teoridir...”(syf 127)

Stalin ise Strateji ve Taktik üzerine şöyle demektedir: “...Strateji, devrimin verili aşaması temelinde, proletaryanın ana darbesinin doğrultusunu saptamak, devrimci güçlerin mevzilenişi(ana ve ikincil yedek güçler) için uygun olanı hazırlamak, devrimin verili aşamasının tüm süreci boyunca bu planın gerçekleştirilmesi için çalışmaktır....”

“...Stratejinin en önemli görevi , işçi sınıfı hareketinin tutması gereken ve programda formüle edilen hedeflere ulaşmak için düşmana esas darbeyi indirmenin proletarya için en yararlı olduğu temel doğrultunun saptanmasıdır. Stratejinin planı tayin edici darbenin, bu darbenin en kısa zamanda azami sonucu vereceği doğrultuda örgütlenmesi planıdır....”

Taktik konusunda ise şunları ifade etmektedir Stalin: “... Taktik hareketin kabarma ve alçalma, devrimin yükselme ve alçalmasının nispeten kısa dönemi için proletaryanın davranış çizgisini saptamak, eski mücadele ve örgütlenme biçimlerinin ve eski şiarların yerine yenilerini geçirerek, bu biçimleri birbiriyle birleştirerek vb bu çizginin uygulanması için mücadele

etmektir. Strateji, diyelim ki, Çarlığa ya da burjuvaziye karşı savaşı kazanma, Çarlığa ya da burjuvaziye karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi hedef edinmişse taktik daha az önemli hedefleri önüne koyar; çünkü onun hedefi bir bütün olarak savaşı kazanmak değil, devrimin verili yükselme yada alçalma dönemindeki somut duruma uygun şu ya da bu muharebeyi şu ya da bu çarpışmayı, şu ya da bu kampanyayı, şu ya da bu eylemi başarıyla gerçekleştirmektir. Taktik stratejinin bir parçasıdır, ona bağlıdır ve ona hizmet eder. ....”

“...Taktiğin en önemli görevi, verili her anda somut duruma en uygun düşün ve stratejik başarıyı en emin şekilde hazırlayan mücadele yollarını ve araçlarını, biçimlerini ve yöntemlerini saptamaktır. Bu nedenle, taktik eylemler, onların sonuçları, kendi başına dolaysız etki bakış açısından değil, stratejinin görevleri ve olanakları bakış açısından değerlendirilmelidir. ...”

“...Taktiğin görevi, her şeyden önce, stratejinin yönergelerini kılavuz edinerek ve bütün ülkelerin işçilerinin devrimci mücadelesinin deneyimlerini göz önüne alarak, her verili anda somut savaş durumuna en uygun mücadele biçim ve yöntemlerini saptamaktır...”

Stalin yoldaş devamla “...**mücadele biçimlerinin seçimi ve taktik**” konusunda ise şu belirlemeleri yapmaktadır:

“.... Her Marksistin, mücadele biçimleri sorununu araştırırken koymak zorunda olduğu temel talepler nelerdir? Birinci olarak Marksizm, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden hareketi herhangi bir belirli mücadele biçimine bağlamamasıyla ayrılır. O, en çeşitli mücadele biçimlerini tanır ve bunları, kafadan uyduramaz, bilakis devrimci sınıfların, hareketin seyri içinde kendiliğinden ortaya çıkan mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve onlara bilinç unsurunu taşır. Marksizm her türlü soyut formülle her türlü dogmatik reçeteye kesinlikle

düşmandır ve hareketin gelişmesiyle kitlelerin bilincinin artmasıyla, iktisadi ve siyasi buhranların keskinleşmesiyle birlikte sürekli olarak yeni ve çeşitli savunma ve saldırı yöntemleri ortaya çıkaran kitle mücadelesinin dikkatle incelenmesini talep eder. Bu yüzden Marksizm hiçbir zaman hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm kendini asla yalnızca verili anda mümkün ve mevcut olan mücadele biçimleriyle sınırlamaz, aksine verili dönemde hiç kimsenin bilmediği yeni mücadele biçimlerinin verili toplumsal konjonktürün değişmesiyle ortaya çıkmasını kaçınılmaz addeder...”

“... ikinci olarak Marksizm, mücadele biçimleri sorununun mutlaka tarihi olarak araştırılmasını talep eder. Bu sorunu somut tarihi durumun dışında ele almak, diyalektik materyalizmin alfabesini anlamamak demektir. Ekonomik evrimin çeşitli anlarında, çeşitli siyasi, milli-kültürel, sosyal ve diğer şartlara bağlı olarak çeşitli mücadele biçimleri ön plana çıkar, mücadelenin ana biçimleri haline gelir ve buna bağlı olarak ikinci dereceden mücadele biçimlerinde, tali mücadele biçimlerinde de öz değişikliklere uğrar. Belli bir mücadele aracının uygulanmasını gelişmesinin verili aşamasında verili hareketin somut durumunu iyice incelemeyen, onaylamaya veya onaylamamaya çalışmak. Marksizm’in zeminini tamamen terk etmek demektir” (Akt-Muhasebe, syf. 240-241)

4. Gerçekleşme Süreci ve Taktik

Her taktik kendi özgülünde stratejik bir özellik taşır. Taktiğin özgülde stratejik özellik kazanması, taktik olarak belirlenen politikanın uygulanabilirliğinin sağlanması veya verimli olabilmesi için taktiğe konu olan şeyin tüm yönleriyle incelenmesi ve ona cevap olunabilmesinden gelir. Genel doğrultunun stratejik olarak değerlendirilmesi ve genel doğrultuya hizmet eden ara politikaların-eylemlerin taktik olarak değerlendirilmesi, her taktiğin de kendi özgülünde ele alınırken stratejik bir muhtevaya sahip olmasını yadsımaz.

Eylem biçimlerinden biri gündeme geldiğinde, taktik bir politika olarak stratejiye hizmet hedefi göz önüne alınır. Ve stratejiye olan katkısı göz önünde bulundurulur. Stratejinin hayat hakkı bulmasının yeğane koşulu, süreç boyunca izlenecek taktiklerin doğruluğudur. Ve taktik boyunca örgütlü tüm güçler buna uygun olarak ele alınır. Yeniden düzenlenir, ara

siyasetlerle, yeni veya geçici örgütlenmelerle, eylem tarzlarıyla, genişleme-darlaşmayla, ilerleme-geri çekilmeyle vb yeniden konumlandırılır. Yani tüm güçler aynı zamanda taktiğin de konusu olur. Soyut bir politik yönelim olarak strateji, belirlenen taktik politikalarla somuta iner, somutu örgütler ve harekete geçirir. Ve stratejinin her bir somutta somutluk kazanmasını sağlar.

Bu halde, her bir taktik politikanın somut olabilmesi için veya somuta dokunabilmesi için kendini örgütlemesi gerekir. Bu aynı zamanda o özgülde, ama yalnızca **“o özgülde”** taktiğe yeniden bir rol biçer (aksi durumda taktik stratejinin yerini almış olur, taktik stratejiyi yer, nihayi yönelim-hedef silikleşir vb). Ve taktiğin hayata geçirilmesi için gerekli olan verilerin tasnifini gerekli kılar. Yani, somut koşulları, alanın özgünlüğünü, güçlerin durumunu, olanak ve imkanları, avantaj ve dezavantajları bilmeyi gerekli kılar. Taktiğin hazırlık süreci de diyebileceğimiz bu **“tasnif”**, taktiğin eyleme dönüşmesinin de öncülüdür. Bu yapıldığı oranda taktik uygulanabilir ve stratejiye hizmet eden bir rol oynayabilir.

Strateji taktiklerle beslenir, taktiklerle gelişir ve taktiklerle ilerler. Bu anlamda taktikler önemli bir yerde durur. Taktikler aynı zamanda ister kısa, ister uzun olsun bir süreçtir, süreci koşullar. İster bir askeri eylem taktiği olsun, ister siyasal bir kampanya taktiği olsun, ister geri çekilme taktiği olsun, ister yerel yönetimlere katılma taktiği olsun hepsi bir süreçtir ve süreç tamamlanınca taktik de gerçekleşmiş olur.

Taktiğin bu gerçekleşme süreci (bu süreç uzun veya kısa olabilir) bir zaman dilimini kapsar, örgütlü bir gücü gerektirir, alt planlamalar yapmayı zorunlu kılar, sürece uygun hareket tarzını ister vb vs... gerçekleşme sürecinin taktiğe yeni bir rol vermesi ve kendi özgünlüğü içinde taktiğin stratejik olarak ele alınması da buradan ileri gelir. Diyalektik olarak strateji taktiklerle beslenirken, her taktikte kendini gerçekleştirmesi için **“gerekli”** olandan beslenmek zorundadır. Bu **“gerekli”** olan da gerçekleşme süreci içindeki planlamalardır-taktiklerdir. Stratejiye bağlı olarak belirlenen özgün politika veya taktik, bu özgünlükte stratejik bir süreç olur ve kendine **“gerekli”** olan alt taktik-taktikleri talep eder. Bu süreç veya bu taktik politika, uygulandığı-gerçekleştiği zamana kadar veya sürecini tamamlayana kadar kendini sürekli üreterek tamamlar-tamamlamalıdır.

***

Belirlenen her taktik politika kendi içinde somut siyaset, taktikler ve örgütsel konumlanış gerektirir. Aksi durumda kendiliğindenci ve çürütücü-yozlaştırıcı bir işlev görür.

Her politika taktiklerle ilerlediği gibi, her taktikte kendi bağrında bir dizi alt taktikleri zorunlu kılar.

Taktik geneli ilgilendiren bir taktik ise veya belirlenen bir süreci yönetmeyi hedefliyorsa, bu taktik yukarıdan aşağıya, önderlikten başlamak üzere tüm Parti kitlesini hedeflemek durumundadır. Yalnız uygulayanlar değil, bizzat uygulatanları da kapsmalı ve Parti buna göre sürece-taktiğe uygun şekillenmeli ve konumlanmalıdır.

Öncelikli olan, belirlenmiş olan taktik politikaya neden ihtiyaç duyulduğu, bu taktiğin hangi zeminden beslendiği, hangi objektif ve sübjektif koşulları göz önüne aldığı ve ne amaçla gündeme geldiğinin netleştirilmesidir.

Devamında ise, taktiğin somut hedefi ortaya konmalı ve nasıl ele alınması gerektiği tüm yönleriyle açığa kavuşturulabilmelidir. Kendiliğindenciliğe düşülme tehlikesinin ortadan kaldırılması ve taktiğin istenilen en iyi sonucu vermesi, sürecin sonunda yeni ve ileri bir taktiğin belirlenmesinin zemininin güçlü olarak oluşması için gerekli olan şartların hazırlanması bağlamında taktik sürecin tüm yönleriyle örgütlenmesi, yönetilmesi şarttır.

Strateji, birbirini besleyen, birbirine zemin hazırlayan, birbirini takip eden taktiklere ihtiyaç duyar, her taktik belirlenecek bir sonraki taktik hamlenin de öncülü olabilmeli, bir sonraki taktiğin zeminini de hazırlayabilmelidir. Günü-süreci kurtarmayla kendini sınırlamamalı, sürece cevap olmayı ve süreci ileri taşımayı hedeflemelidir.

Yukarıdaki aktarımlardan hareketle izlenecek doğru yöntemin Stratejik yönelim doğrultusunda sürece cevap olacak ve ama aynı zamanda süreci ileri taşıyacak ve bir sonraki hamlenin zeminini hazırlayıp-güçlendirecek taktikler geliştirmek için verili sürecin askeri-politik bir değerlendirmesini yapmak olduğu kendiliğinden anlaşılacaktır. Bu değerlendirme, genelle özgün olanın, evrensel olanla yerel olanın ilişkisinin doğru kurulması anlamında da önemli olacaktır. Sınıf mücadelesinin somutta aldığı özgün biçimin tespiti ve bu özgünlüğe uygun politikaların geliştirilmesi anlamında da önemli olacaktır.

5. İnsan ve ferdi silah yoğunluklu savaştan teknoloji ve ağır silah yoğunluklu savaşa

Son 20 yılın bütün savaşları iyi incelendiğinde kalabalık insan topluluğuyla ve ferdi silah ağırlıklı savaşların yerini teknolojinin ve ağır silah-güdümlü

silah yoğunluklu savaşların aldığımızı görebiliriz. Yazılı tarihin bütününde konu edilen savaşlardan günümüze kadar olanları göz önüne aldığımızda bir realite olarak bu durum karşımıza çıkmaktadır. Bu insanın savaştaki rolünü değiştirmez yada yadsımaz, nitekim biçim olarak modern savaşın biçimi ve taktiklerinde orantusal dönüşümler görmek mümkündür. Savaşın eski biçimi ve yeni biçimi arasındaki geçiş hala bütün dünya genelinde gerçekleşmemiş olsa da NATO orduları çerçevesinde tamamlanmış bir dönüşüm olarak görmek mümkündür. NATO'nun ve diğer Emperyalist blokların ordularına bakıldığında esasta bu gerçeklik kendini göstermektedir.

Savaşın geçirdiği dönüşümün yığınca nedeni olabilir. Bunda sermayenin birikim modelinden tutalım, büyük askeri güçlerin manevra kabiliyetindeki hantallığa, oradan neo-liberal bir politika olarak devletin harcamalarından kısıtlamanın gerekliliğinden tutalım teknoloji ve bilişim alanında yaratılan gelişmelerin ve yeniliklerin büyük askeri güçleri gereksizleştirdiğine kadar, yığınca başlık ve alt başlık sıralanabilir. Bunlar somutlanmışlardır. Bu kuşkusuz, fakat bu daha nitelikli bir araştırmayı yada beli uzmanlığı da gerektiren bir durumdur. Bundan ötürü sürecin genel karakteristik yanlarına vurgu yapmak daha yerinde olacaktır.

90'lı yılların sonuna kadar dünya üzerindeki savaşların esas sürdürülme biçimi insan ve ferdi silah yoğunluklu savaş biçimiydi, (2. emperyalist savaşta Japonya'ya atılan atom bombalarını saymazsak esası böyleydi), milenyum çağı olarak adlandırılan internet'in dünya üzerinde kullanımının artması ve beraberinde teknik ve teknolojik gelişmelerin yaşamda daha fazla yer edinmeye başlamasıyla beraber, askeri teknoloji, teknik eşliğinde taktik ve stratejik dönüşümler boy göstermeye başlamıştır. Soğuk savaş dönemi olarak adlandırılan ve iki kutuplu olarak adlandırılan dönem boyunca hasım kamplar bir birlerini kitle imha (nükleer) silahları ile tehdit eder bir haldeydiler. O günün şartlarında en gelişmiş savaş araçları bunlardı, gerek iki kutuplu dünya gerçekliğinin ortadan kalkması, gerek teknolojideki dönüşüm gerekse sermayenin bir servet birikim biçim olan askeri sanayi alanında teknolojinin de gelişmesi ile birlikte, daha karlı olan konvansiyonel silahların geliştirilmesinde yeni bir süreç açığa çıkmıştır. Birbiri ardı sıra yaşanan dönüşümler bu günkü halini aldı, gelişen teknoloji ve bununla beraber olarak gelişen profesyonel ordu anlayışı günümüz ordularının somut halidir.

Başlangıç olarak ABD'nin Afganistan ve Irak işgallerini, bu dönüşüm süreci olarak, savaşta da yeni bir evrenin başlangıç süreci olarak okumak mümkün. Ucuz maliyet, dayanıklılık, kullanılabilirlik ve etki gücünü arttırmada belli

bir sınıra erişilen konvansiyonel silahları geliştirme çalışmaları internetin yaygın kullanılması ile beraber, güdümlü silah teknolojisi ve günümüzde de yapay zeka teknolojisi ile yeni bir evreye gelmiştir.

Gelişen teknoloji sadece silahların yapısında değil orduların hareket tarzı ve hareket kabiliyetinde de büyük oranda değişiklik yaratmıştır. Saldırıdan savunmaya, operasyondan işgal hareketlerine kadar yığınca taktik yenilik ve dönüşüm yaşanmıştır. Bu dönüşümler orduların yapısını, sayısını, eğitim sistemini-içeriğini, hareket tarzını doğrudan etkileyen sonuçlar yaratmıştır.

Ağır silahlar ve teknik kuşkusuz geçmişte de kullanılmaktaydı veya insan ve ferdi silah hala önemli bir unsur, fakat hepsinin kullanım biçimi, niteliği büyük oranda dönüşüm geçirmiştir. Örneğin bir operasyon yada işgal saldırısında birincil olanlar yada belirleyici olanlar yer değiştirmiştir.

“Drone’lar çağı” olarak adlandırılan bu dönemde savaşların seyrini değiştiren etmenin hava kuvvetleri değil, yapay zeka ile donatılmış akıllı mühimmat ve insansız araçlar olduğu söylenebilir. Savaşların seyrini değiştiren Hava Kuvvetleri olsaydı dünya bugün uçak mezarlığına dönerdi, fakat öyle olmadığı ortada, daha şimdiden dünyada söz sahibi olmanın, savaşların kaderini belirlemenin biricik araçları İHA-SİHA ve güdümlü silah-yapay zeka teknolojisi olduğu ortadadır.

Bütün dünyada savaş sanayi esasta bu teknolojilere yatırım yapmaktadır. Bu diğer araçların önemini yadsımaz fakat gerçek şudur; akıllı mühimmatı olmayan savaş uçağının artık bir kıymeti yoktur. Öte yandan orduların yapılarında yapılan değişiklik ile sayısı azaltılmış eğitimli insanla daha nitelikli hale getirilmiş ağır silahlar yer almaktadır. İnsan merkezli yetmezlikler, maliyet yada sorunlar, geliştirilen teknik ile aşılmaya çalışılmaktadır. (Burjuva ordular ile aramadaki temel farklardan biri olsa da, burjuvazi de hala tekniğin yardımı ile operasyonel güçlerini daha etkili bir hale getirmeye çalışırken bizlerde elde edebildiğimiz teknik ile daha nitelikli bir güç haline gelmeye çalışıyoruz. Savaşta insanın rolü kuşkusuz bizler açısından hala aynı önemini korusa da burjuvazinin geliştirdiği tekniğe erişebilme koşullarında savaşın geliştirilmesi için kullanmak da bir o kadar önemlidir.)

İlkini 2012 yılında (askeri amaçlı-Göktürk 2) fırlattığı iletişim uydusu ile faşist “TC” devleti savaş alanında konvansiyonel silahları ve özel ordusunu daha etkin

kullanmaya başlamıştır. Uydu aracılığı ve beraberinde geliştirilen alt yapı (askeri ve imalat sanayinde ihtiyaç duyulacak nitelikli iş gücü ihtiyacı için meslek liselerinin artırılması, 3G-4G-4,5G iletişim teknolojisi ve fiber optik sistemler, güdümlü silah teknolojisi, ArGe merkezleri vs.) yenilikleri ile gerçek zamanlı istihbarat, düşük sapma oranlı koordinatlar, sahadan anlık iletişim ile manevra, kuşatma ve saldırıda daha nitelikli sonuç alma, tekniğin yarattığı avantaj ile savaş gücünün daha inisiyatifli ve işine adapte olması, tekniğin avantajı ile operasyonlarda dah az zaman kullanma vs. gibi yeni durumlar açığa çıkarmıştır. Bunların hepsi savaşan bir güce üstün nitelikler ve sonuçta orantısız değişimler yaratabilecek faktörlerdir. Bu anlamıyla faşist “TC” ordusundaki dönüşümün teknoloji ve yapısında-yeniden yapılanmasında ki değişim ile oluştuğunun görülmesi gerekir. Öte yandan düşmanın hareket tarzı, yapısı veya herhangi bir taktiğindeki değişim dahi olsa bunların sabit kalmayacağı, uygulama sonrası yapılan değerlendirmeler ile yeni biçimler alacağı da görülmelidir. Bu gün düşmanın geliştirdiği her taktik yada teknik dünya üzerinde yürütülen işgal savaşları yada iç savaşlarda elde edilen deneyimlerin bir sonucudur.

(..... ..)

(..... ..)

Teknolojinin gelişmesi açısından çarpıcı ve etkileyici örnekler rağmen, kamuflaj ve birim sayısında ki küçülme yada hareket tarzındaki değişiklikler ve bazı dönüşümler düşman saldırılarını boşa çıkarma da etkili olsalar da geliştirilmesi gereken bir alan olarak güncel tutulması gerektiği de ortadadır.

Dönüşümün örneklerinden biri de profesyonel ordulaşmadır. Genel olarak, profesyonel ordular işgal saldırılarında esasta yerel yada vekil güçler kullanırlar ve kendileri de bu güçlere komuta ederler, içerde ise Türkiye-Kuzey Kürdistan örneğindeki gibi korucu vs. gibi güçler ile hareket ederken, daha çok teknik ve ağır silah yoğunluklu bir hareket tarzı izlemektedirler. Eskisi gibi, **“araziye gir günlerce arama tarama yap, temas kur”** vs tarzı artık yok gibidir. Günün düşman operasyon tarzının esası; **tespit et, sıkıştır-hareketini sınırlandır, imha et**’dir. Geçmişle aynı olsa da bugün bu tarzın altını dolduran etmenler tamamen farklıdır. Geçmişte insanla yapılan bu gün teknik ile yapılmaktadır.

Yeni profesyonel ordu uzmanlığa dayalı, inisiyatif sahibi çok yönlü geliştirilen güçlerdir. Dünyadaki mevcut biçimlerine bakıldığında görülecektir ki bir süredir vekalet savaşları olarak formüle ettiğimiz biçimin kendisi esas biçim haline gelmiştir. Profesyonel ordular işgal saldırısı

gerçekleştirdikleri yada fildi savaşı yürüttükleri coğrafyalarda gerillaya karşı belli uzman güçler dışında yerelde örgütlenmiş güçler ile savaşı sürdürmektedir. Irak ve Afganistan’da geliştirilen bu biçim şu an bütün dünyada esas biçim haline almıştır. Faşist “TC” ordusu da güçlerini bu biçimde kullanmaktadır. ÖSO vb. çeteleri Suriye, Rojava, kısmen Güney Kürdistan ve diğer coğrafyalarda kullanmasını da böyle anlamak gerek. Mesele sadece **“benim askerim”** ölmesin değil, hareket tarzı bu şekildedir.

Büyük orduların devletlere getirdiği ekonomik, siyasi maliyetin, öte yandan büyük askeri güçlerin gelişen teknoloji-teknik karşısında gereksizliği burjuva ordularda bir yeniden yapılanmayı gündeme getirmiş ve yaratmıştır. Gelişen yeni tekniğin açığa çıkardığı bu tarzı **“çarpan kuvvet”** olarak adlandırmaktadırlar. Bu anlayışa göre ordular özel eğitilmiş küçük yapılar (profesyonel ordu) olarak örgütlenecek, olası bir iç savaş yada işgal saldırılarında ordular daha kısa süre eğitim almış (bekçi, korucu, vs.), silah kullanmayı bilen belli bir disiplin anlayışı gelişmiş güçleri bu uzman askeri yapı ile kontrol etme-savaşırma hedeflenmektedir. Örneğin bir tim bir tabur büyüklüğündeki askeri gücü sevk ve idare edecektir. Yani artık geçmişteki gibi **“acemi asker”** dönemi sona ermiştir. Gerilla ve milisler artık belli yetkinliğe erişmiş unsurlardan oluşan paralı bir ordu-askeri güç ile savaşmaktadır. Şehirlerde de kırlarda da bu durum böyledir.

6. Genel Siyasi-Askeri Durum Değerlendirmesi

(.... ..)

(.... ..)

(..... ..)

“TC”nin son beş yılda yürüttüğü yayılmacı siyasetle emperyalistlerin çıkar çatışmalarından da yararlanarak bölgede askeri olarak etkin bir güç haline geldiği söylenebilir. Özellikle de Rojava’ya saldırıları ile başlayan, Güney Kürdistan’dan İdlib’e oradan Libya ve Karabağ’a kadar uzanan siyasi-askeri bir yönelim içinde olmuştur. Sınır güvenliği adı altında Rojava ve Güney Kürdistan’a ait bir çok yeri işgal etmiştir. Suriye iç savaşı süresince topladığı, eğittiği-finance ettiği çeteleri de bu saydığımız savaş alanlarında doğrudan kullanmıştır. Çetelerin aldığı eğitim, maaşları ve askeri techizatları, “TC” devleti tarafından örtülü ödenekler adı altında karşılanmaktadır.

Akdeniz’de Yunanistan ile yaşadığı gerilimim, özellikle de, Libya(Sarraç ile) ile kurulan ilişkiler üzerinden Doğu Akdeniz’de söz sahibi olma girişimi Batı emperyalistlerinin ve Arap ülkelerinin genel baskıyla ve yaptırım tehditleriyle durdurulmuş, “TC” devletine geri adım attırılmıştır.

Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimi (esasta KDP) ve Irak hükümetiyle anlaşarak Şengal’deki özerk yönetimin-demokratik örgütlenmenin tasfiye edilmesini hedeflemiş, PKK’yi alandan tamamen çıkartmak-tasfiye etmek için de saldırılarda-girişimlerde bulunmuştur-bulunmaktadır.

Yolsuzlukların açığa çıkması, en basit bakanlıkların bile kendi fabrikaları üzerinden devlete satış yaptığı, iktidara yakın olan müteahhitlerin nasıl da ayrıcalıklı bir şekilde köprü-yol-kentsel dönüşüm gibi alanlarda yer aldığını ve sermayelerini kat be kat arttırdıklarını, iktidarın kabinesindeki isimlerin ikiden hatta üçten fazla maaş alarak ortalama bir asgari ücretin kat be kat üstünde gelir elde etmeleri burjuva muhalefetin tepkisini de alırken halk kitlelerinin hoşnutsuzluğunu da kabartmıştır. Tüm bu yaşananların ekonomik krizin yoğun şekilde yaşandığı bir dönemde gündeme gelmesi de ayrı bir tepkiye yol açmıştır.

Pandemiyle birlikte ağırlaşan ekonomik kriz dolayısıyla fakir-yoksul nüfusu artarken esas olarak iktidara yakın zengin olan insanların sayısı da artmaktadır. Bu yönüyle çıkarları-payı küçülen burjuvazinin muhalefet kanadı da bu duruma oldukça öfkelidir.

Faşizm saldırılarını sadece devrimci-sosyalist örgütlere

“TC” nin ülke içinde askeri güçlerini yeni baştan restore ederek, sadece askeri olarak yenileyip donatmamış, aynı zamanda faşizmin askeri politikasına içkin ideolojik bir orduda yaratmıştır. İktidarına muhalif, özeldede FETÖ’cü olarak tariflediği askeri komuta kademesini ordudan ihraç ederek, kendi deyimleriyle “temizleyerek” ideolojisine yakın savaş gücü ve komutası oluşturmuştur. Kısacası uzmanlaştırdığı-profosyonelleştirdiği askeri gücü, kendi ideolojisiyle donatarak iktidarına daha yakın ciddi bir etkinlik sahası elde etmeyi hedeflemiştir-hedeflemektedir.

Doksanların Türkiye-Kuzey Kürdistan’ındaki mafya-devlet ilişkisi tüm canlılığı ile devam ettiği, uyuşturucu ticareti, silah kaçakçılığı ve faili meçhul cinayetlerin birkez daha açık seçik ortalığa dökülmesiyle birlikte faşist Türk devleti bir kez de AKP-MHP iktidarı sürecinde teşhir olmuştur. Devlet-mafya-siyaset ilişkisinin bu kadar açık şekilde ortalığa dökülmesi AKP-MHP faşist kliğinin seçmen tabanını eriten bir rol oynadığı ve halk kitlelerinin de devlete olan güvenlerinin git gide zayıfladığını belirtmek gerekir.

karşı değil temel hak ve özgürlükler için “kendiliğinden” sokağa çıkan tüm halk kitlelerine karşı da ağırlaştırmıştır. Baskının arttığı yerde yönetememe sorunu da büyümeye devam etmektedir. Baskıların arttığı yerde kitlelerin hoşnutsuzluğunun arttığını ve iktidarın da sürekli artan örgütlü şiddetle önlem aldığını görmekteyiz.

Kitleler baskılandıkça sokağın daha çekici geleceği açıktır, sokağı örgütleyecek, sokağa önderlik edecek bir örgütlenmenin olup olmayacağı ise acilen cevaplanması gereken bir sorundur. Bugün parlamento içeriği iyice boşaltılmış bir “boş ahır”a dönmüş, ilerici belediyelere kayyumlar atanmış, atanmayanlar ise kayyum tehdidi ile “hizaya” getirilmekte, ilerici-demokrat vekillerin vekillikleri ellerinden alınmış veya tek tek alınmakta, geniş bir coğrafyanın iradesi gasp edilmekte, örgütlü şiddet-baskı ile birlikte keyfiyete dayanan uygulamalarla toplum yönetilmeye çalışılmaktadır. Kitlelerin sesi olan demokratik alan siyasetçileri, halk ile iç içe olan vekiller, seçilmişleri tek tek zindanlara atılmakta, legal

alan siyaseti, kurumları alabildiğince engellenmeye çalışılmaktadır.

İktidar özellikle pandemi ile birlikte daha da ağırlaşan ekonomik krizin faturasını halk kitlelerine kesmiştir. Halkın en temel yaşam ihtiyaçlarına yapılan peşi sıra zamlar, alım gücünün sürekli düşmesi halkın yoksullaşmasını derinleştirmiş, yoksullar kitlesini de genişletmiştir. Sırf maaş karşılığı çalışan kesim değil, pandemi süreciyle birlikte küçük esnafın, küçük üreticinin zaten zar zor olan yaşam koşulları daha da ağırlaşmış, iflaslar artmıştır.

Kadın ve ezilen cinslere yönelik politikalarında da erk egemen sistemin en kaba halleri devam etti. Muhafazakar-dinci aile yapısı referans alınarak tüm topluma aynı gömlek giydirilmeye çalışıldı, kadın mücadelesinin kazanımı olan İstanbul sözleşmesi geri çekildi. Pandemi ile birlikte “eve” kapanan kadına yönelik şiddet artmış, fakat şiddet uygulayan erkeğe ise erkek devlet sahip çıkararak korumuş, cezalandırma yerine mükafatlandırarak kadın kitlesinin öfkesini büyütmüş, kadın kurtuluş mücadelesinin gelişme dinamiklerini tetiklemiştir.

Tüm toplumsal alanda huzursuzluk hakim durumdadır. Gençler, ezilen inançlar, Kürt ulusu başta olmak üzere ezilen milliyetler, doğası elinden alınan köylüler, çevreciler, köyü-dağı-suyu talan edilenler vb vs... halk kitlelerinin huzursuzluğu keyfiyete binmiş uygulamalarla her türlü hak aramayı, duyarlı olmayı şiddetle bastıran ve işkencelerden geçiren faşist AKP-MHP iktidarına, bu iktidarın sürekli artan baskıcı yönetimine, sürekli artan savaş çığırkanlığına yöneliktir, bu iktidara koltuk değneği olan burjuva muhalefete yöneliktir.

Şu gerçekle yüz yüzeyiz; halk kitlelerinin öfkesi bilenmekte, tepkisi artmakta ve birikmektedir. Devrimci hareketin zayıflığı, düşmanın devrimcilere karşı ağır saldırıları kitlelere dokunan onlarla buluşan ve onları örgütleyen bir mücadelenin örülmesini de engeller hale gelmiştir. İnsanlar sokakta 5 kişi yan yana geldiklerinde onlarca polisin saldırısıyla karşılaşmakta ve göz altılarla yıldırılmaya çalışılmaktadır.

Faşist AKP-MHP iktidarının saldırılarının bir ayağı da örgütlü devrimci-sosyalist güçlere, bu güçlerin en dinamik kesimine, silahlı askeri güçlerine yöneliktir. 2015 yılının Temmuz ayı ile başlayan saldırılar “topyekün” saldırılar olarak hem şehirleri hemde kırları, hem demokratik siyaset alanını, hem illegal mücadeleleri hemde özelden de silahlı devrimci dinamikleri hedefine almıştır. Kapsamlı ve topyekün saldırılarla birlikte keyfi uygulamalar ayyuka

çıkılmış, askeri-operasyonel saldırılar ise süreklilik kazanmıştır.

Özellikle 2015 te biten barış sürecinden sonra günümüze kadar gelen zaman diliminde “TC” askeri-operasyonel yöneliminde, tarzında niteliksel ve niceliksel bakımdan değişim sürecine girmiştir. Geçmiş deneyimlerini gözden geçirmiş, var olan ve emperyalist devletler vasıtasıyla sahip olduğu teknik bilgi ve donanımı oldukça geliştirerek yeni bir evreye yükselmiştir. Eski tarzda büyük güçlerle yapılan operasyonların yerini az sayı ile özel güçlerin operasyonları biçiminde öne çıkarmıştır.

Eskiden 10 bin kişiyle gerçekleştirdiği operasyonları artık bin iki bin personel(daha da az) ile icra edebilmektedir. “TC” kendi askeri-personel gücünü klasik düzenli ordu yapılanmasından daha farklı bir biçime sokmuştur. Gerillaya karşı kontr-gerilla tarzını izlemiş ve askeri personelinde uzman-özel kuvvet gibi güçlerini operasyonlara çıkartmaya başlamıştır.

Personel eğitimlerini ve ellerinde ki teknik alet-envanteri gerillaya karşı etkili biçimde geliştirmiştir. Özellikle teknik ilerleme faşist “TC” nin askeri operasyonlarında belirleyici bir unsur halini almıştır.

Teknik bakımından gözlem yapacak olursak, devlet operasyonlarında artık vaz geçilmez hatta ordunun eli kolu haline gelen teknik unsur İHA’lar ve SİHA’lar olmuştur. Araziye konumlanırken, indirme yaparken yada yapmadan önce, operasyon öncesi, operasyon anı ve operasyon sonrası, istihbarat aldığı bölgelerde, karadan giremediği-denetleyemediği alanlarda, darbe vurmadığı yerde psikolojik savaş yürütmek için ve daha bir çok amaçta İHA ve SİHA’lar “TC” devletinin eli kolu, gözü-kulağı olmaktadır.

İHA’ların ilk kullanım dönemlerinde sesleri yüksek ve bundan dolayı da fark edilmesi daha kolay olmaktadır. Günümüzde de fark edilmesi zor olmasa da çeşitli teknik değişiklikler yaparak ses oranını düşürmeye çalışmaktalar ve kısmen de olsa başarmış durumdadır. Yöntem olarak ta yüksek uçarak gerillanın sesi alma oranını en aza düşürmeye çalışmaktalar. Ancak arazi operasyonlarında keşif uçaklarının sayısını hem arttırmaktalar hemde alanı metre karesine kadar inceleyebilecek oranda alçak uçuş yapmaktalar. Bu da arazide bulunan değişikliklerin tespitini, hareket eden gerillanın tespitini hedeflemektedir. Ancak gerilla, araziye uygun kamuflaj, konumlanma ve hareket tarzıyla bunları boşa düşürmeyi başarmıştır.

Keşif uçaklarının sonuç almasını hedefleyen bir diğer özelliği ise gece görüş ve termal kamera sistemlerinde ki donanımın güçlü olmasıdır. İnsan ısı, hayvan ısı, kaya ısı vb ısıları ayırt etme özelliği ile düşmanın keşif ve tespit olanaklarını güçlendirmiştir.

(.... ....)

Savaş uçakları da düşmanın vaz geçilmez imha araçlarından birisi olmuştur. Ancak bunun avantajları yada dezavantajları da keşif uçaklarına bağlıdır. Doğru bir koordinat ve istihbarat olmadığı sürece darbe vurma olasılığı düşüktür. Savaş uçaklarında da lazer sistemi vardır. Alana giren iki savaş uçağından birisi İHA'nın verdiği koordinatı lazer ile işaretlerken diğer savaş uçağı da lazere güdümlü kazan veya roketi ateşlemekte ve nokta atışı gerçekleştirmektedir.

Türk devleti ülke içerisinde olduğu gibi ülke dışında, Fırat Kalkanı, Zeytin Dalı Harekatı, İdlip, Serekaniye ve Gri Spi gibi işgal saldırılarında ve devam eden bazı operasyonlarda da keşif uçaklarını etkili bir biçimde kullanmıştır. Teknik donanımı ne kadar güçlü olsa da gerillanın İHA'lara karşı tecrübesizliği asıl etkeni oynamaktadır.

Düşman hem karakol etrafında hemde arazi operasyonlarında ufak drone'leride kullanmaktadır. Yakın çevresini, hareket ederken etrafını keşif etmek için drone'leride kullanmakta hatta şüpheli bulduğu mağaraların kapısına kadar gitmektedir. Son yıllarda Kamikaze droneler-İntahar Droneleri adını verdikleri ve Libya'da kullandıkları "Kargun"u geliştirmişlerdir.

Grup halinde havalanan bomba yüklü drone'ler hedefe giderek belli bir mesafeden kendilerini imha etmekte. Birden fazla bomba yüklü drone'nin de araçta veya personel üzerinde etkili olacağı muhakkaktır.

Düşmanın kullandığı bir diğer araç ise foto kapan diye bildiğimiz taş, kaya yada ağaç şeklinde ki kamera sistemleridir. Bunlar gerillanın geçiş yapabileceği yol güzergahlarına-patika üstlerine, gerillanın ağırlıklı kullandığı bazı noktaların yakınlarına, operasyondan sonra çekildikleri yerlere, vadi girişlerine vb. yerleştirilmektedir. Bu yöntem Karadeniz'de etkili kullanılmış ve belli sonuçlar alınmıştır. Foto kapanlarda hareket duyarlılığı da bulunmakta, aynı zamanda hem doğrudan merkeze bilgi-görsel aktaran hem de kaydeden özellikleriyle iki tür özelliğinin olduğu bilinmektedir.

Sayıdığımız teknik kabiliyetlere, personelde ki uzmanlaşma ve nicelikten öte niteliğin öne çıkmasına

rağmen, dönem dönem sonbahar ve ilkbahar aylarında arazi arama taraması yapmak, çeşitli kamp-eski kamp yerlerini veya depoları bulmak için büyük sayıda güçlerle de operasyonlar düzenlemektedir.

Bunların yanı sıra stratejik hakim bölgelere ve gerillanın geçiş güzergahlarını izleyebilecek bölgelere "kule", "kalekol" vb denilen dayanıklı kalın beton'dan yapılar inşaa ederek gerillanın hareketini kısıtlamaya çalışmaktadır. Buralarda termal, gece görüş, drone vb teknik de bulunmaktadır.

(.... ....)

(.... ....)

(.... ....)

Günümüz koşullarında yürüyen savaşı düşük temaslı, teknik yoğunluklu bir savaş olarak tanımlayabiliriz. Artık silah-silaha savaş yürümektedir. Düşmanla gerillalar karşı karşıya geldiği, iç içe girdiği durumlarda karşılıklı silahlı çatışmalar yaşansa da, düşmanın esas saldırı ve savunma biçimi uzaktan ve tekniğe dayalı olmaktadır.

Gerek düşmanın operasyonel gücü gerekse teknik donanımı güçlü olsun başka bir gücün hakim olduğu bir bölgeye operasyon yapmak ordular açısından zordur. Hele ki karşı taraf halk ile birleşmeyi başarmış ve operasyona karşı hazırlık yapmışsa. Ancak düşmanın karşısına silahlanmış halk kitleleri ve operasyona hazırlanmış askeri kuvvet ve şehir çıkmadığı durumlarda bu operasyonların başlama ve bitiş süreleri oldukça kısa sürebilmekte ve sonuç alıcı olabilmektedir.

I. Askeri Konferansımız sürecinde Kuzey Kürdistan'da gelişen öz savunma direnişleri de incelenmesi gerekmektedir. PKK'nin gerçekleştirdiği şehir direnişleri hem devrimci hareket açısından hemde düşman açısından önemli deneyim ve tecrübeyi özetlemiştir.

Şehirleri tutma ve halk ile beraber direnmeyi hedefleyen PKK, faşist "TC" devletinin ağır saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştır. Türkiye-Kuzey Kürdistan topraklarında ne devrimci-sosyalist hareketin ne de "TC"nin daha önceden böyle bir deneyimi olmamıştır. Devrimci hareket ve PKK şehir direnişleri sürecinde devletin nasıl bir yöntem izleyeceğini savaş içerisinde öğrenmiştir.

Bu süreçte şehirlerin boşalması halkın direniş bölgelerinin dışına çıkması, direnişin mahallelere sıkışması düşmanın tüm tekniğini etkin kullanmasının önünü açmıştır. Türk devleti DAİŞ, YPG-QSD gibi savaş güçlerinin şehir savaşlarını iyi gözlemlemiş ve kendisine belli ölçülerde bir deneyim çıkardığı görülmüştür. Öz yönetim direnişleri sürecinde de eksik yanlarını tespit etmeye ve bunları gidermeye çalışmıştır.

Tanklarla şehirlerin-mahallelerin etrafını çevirmiş ve tank-top-obüslerle yoğun bir bombardıman yapmıştır. Sokaklara-ara sokaklara her giriş denemesinde ise kayıp vermiştir. Zırhlı araçlarla girmeye çalıştığında da sabotaj eylemleri ve etkili roket atışlarıyla karşılaşmıştır. Fakat sonrasında daha tedbirli davranarak hareket etmiştir. Yoğun bombalamalarla, zırhlı araçların saldırılarıyla, suikastlerle önce direniş alanını daraltmış sonra ise direniş alanlarını tamamen sararak giriş çıkışları yasaklamış ve içeride imha hareketi tarzında bir savaş yürütmüştür. Yeri geldiğinde savaş uçağı kullanmaktan, topluca direnişçileri yakmaktan çekinmemiştir.

Faşist "TC" devleti, öz yönetim direnişlerinden de edindiği tecrübelerle, Kuzey Kürdistan şehirleri başta olmak üzere tüm şehir ve ilçelerde güvenliği öne çeken tedbirler geliştirmiş, polis ve diğer güvenlik güçlerini yeniden düzenlemiş, silahlandırmış ve konumlandırmıştır. Yaygınlaşan mobese, kamera, periyodik olarak yapılan polis-denetim ve kontrolleri, belli merkezlerde yenilenen polis karakolları, yeni yeni güvenlik birimlerinin oluşturulması, İdari birimlere verilen yeni yetkiler (gösteri, yürüyüş vb yasaklama yetkisi vb), istihbaratın güçlendirilmesi, çeşitlendirilmesi ve teknik destekle daha aktif hale getirilmesi, tüm iletişim araçlarının merkezi denetime alınması vs vb sıralanacak bir çok uygulama, konumlanma ve örgütlenme bunlara örnek olarak sıralanabilir.

Bu, egemen devletin devrimci savaş ve devrimci savaş güçleri karşısındaki konumlanmasıdır. Bu konumlanmaya verdiği önem, devrimci savaşın öznelere ciddiye aldığı göstergesidir. Gerilla alanlarında 7/24 saat uçurduğu İHA-SİHA, yerel ayaklarında örmeye çalıştığı işbirlikçi/ajan ağı, savaş kapasitesini yenileme konusunda savaş sanayine yatırımlar yapması, gerilla alanı dışındaki bölgelerde güvenlik kapasitesini arttıran yönelimleri, toplumun yakından takibi-dinlenmesi ve gözetilmesi, kapsamlı polis kontrollerinin periyodik hale getirilerek toplum üzerinde psikolojik baskı kurulması, polislerin ağır silahlarla donatılması, işbirlikçi-ajan ağını genişletme çabaları vb vs hepsine birden bakıldığında faşist devletin devrimci savaşı bitirmek ve devrimci savaş güçlerini tasfiye etmek hedefiyle hareket ettiği, bu doğrultuda

güçlerini sürekli geliştirmeye çalıştığı ve bu konuda elindeki tüm imkan ve olanakları yürüttüğü bu karşı devrimci savaşa seferber ettiği söylenebilir.

Bu gerçek bir durum tespitidir. Devrimci savaşın üzerindeki kuşatma ve tasfiye etme saldırısının boşa çıkarılarak devrim mücadelesinin geliştirilmesi ötelenemez bir sorundur. Devrimci dinamiklerin, devrimci savaşın öznelere önüne savaşın karakterindeki değişimlere paralel olarak değişim, yenilenme ve yeniden yapılanma çoktan çıkmış durumdadır. Devrimci öznelere bir kısmının bu yenilenmenin sancılarını çektiği, bazılarının ise yenilenmede gelişme kaydettiği ortadadır. Bu yenilenmeye gözlerini kapayıp savaşı eski tarzda yürütmeye çalışanların en fazla günü kurtarmaya nefeslerinin yeteceği ve fakat tasfiye ile yüz yüze gelmekten kurtulamayacağı ortadadır. Değişen savaşa uygun konumlanamayan ve yenilenemeyen tüm devrim güçlerini bekleyen tehlike budur.

7. Gelişmelerin Özeti

Bilimlerdeki gelişmeler, bilimsel buluşlar, teknik teknolojik gelişmeler rekabet ortamlarında daha hızlı yaşıyor, toplumsal hayata girdikçe yaşamın tüm alanlarını hızla etkiliyor, bu gelişmeler toplumsal yaşamın her alanına sirayet ediyor, tüm alanları kendine göre şekillendiriyor ve büyük değişimlere neden oluyor. Dahası insanı dahi kendine göre biçimlendiriyor; duyguda, düşüncede, psikolojide, yaşam biçiminde, kültürel gelişiminde, sosyal ilişkilerinde, sosyal yaşamında vb vs... Yani Sosyal, ekonomik, kültürel alanlarda kurulan ilişkileri yeniden şekillendiriyor.

Bu gelişmeler askeri alana da yansıyor, askeri alanda da etkin bir şekilde kullanılıyor. Ve savaş sahasını doğrudan etkileyen gelişmelere sahne oluyor.

Tekniğin-teknolojinin savaşta etkin kullanılmasıyla birlikte savaşın strateji ve taktiklerinde de bir dizi değişiklik gündeme geliyor-geldi. Eski tarz savaşlar yerini başka türden savaşlara bırakıyor. Bilimin, bilginin, tekniğin, teknolojinin gelişmesi ve savaşın hizmetine sokulmasıyla savaşların biçimlerinde, yürütülüş şekillerinde, karakterlerinde, tarzlarında, taktiklerinde, stratejilerinde değişimler gündeme geliyor.

Savaşlara, savaşların yürütülüş biçimlerine, karakterine, tarz ve taktiklerine vs doğrudan etki eden bu gelişmeler doğru okunamaz ve bu gelişmelerin

savaşlar üzerindeki etkisi yeterince görülemezse, savaşlarda üstünlük elde etmek, zaferler kazanmak için gerekli olan donanımı sağlamak olanaklı değildir.

Statik ve durgun-donuk olmayan savaşlar-savaş sahası sürekli hareket halindedir ve kendini sürekli yenilemek zorundadır. Düşman karşısında üstünlük sağlamanın koşullarından biri kendini tekrar etmeme, kendini sürekli yenileme-geliştirme-güçlendirmedir. Dünden bugüne Savaşların karakterlerinde, taktik ve tarzlarında, kapasitelerinde vs yaşanan gelişmeler de bununla ilintilidir. Bu durum, düşman sınıfların savaş güçlerini ve savaş kapasitelerini geliştirmesini koşullar. Egemen konumda olması, olanak ve imkanları sınırsızca kullanabilmesi, bilim ve teknolojideki gelişmeleri denetiminde tutması-sahip olması vb nedenlerden dolayı düşman sınıfta yaşanan hızlı değişimleri bununla açıklamak doğrudur.

Savaşların karakterlerinde, tarz ve taktiklerinde yenilikleri gündeme getiren bu gelişmeler karşısında, kendini tekrar ve kendini yenileyememe, sürece uygun bir yenilenmeyi başaramama, tarz ve taktiklerde eskiyi tekrar, gelişmelere uygun değişimde/yenilenmede hantallık veya tutuculuk, devrimci savaş stratejisine uygun gelişmelere uygun yeniden yapılanmayı başaramamanın ağır kayıp-yenilgi anlamına gelmesi kaçınılmazdır..

8. Yeniden Yapılanma

Hem uluslar arası alanda hemde Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşanan teknik-teknolojik gelişmeler, kullanıma giren iletişim-ulaşım sistemleri, telekomünikasyon-internet ağları, yeni üretilen hava, kara, deniz, uzay araçları ve bunların hepsinin aynı zamanda askeri alanda kullanıma sunulması-kullanılması, savaşların etkin unsurları haline gelmesi-getirilmesi ve toplamda ise askeri alanda ve savaşlarda gelişmelere-köklü değişimlere yol açması karşısında ve karşı devrimin ulaştığı bu teknik gelişme-üstünlük karşısında devrimci hareketin de bu gelişmeler karşısında bir yenilenmeye-değişime ihtiyacı olduğu veya sürece uygun bir yenilenme-yapılanmayı hedeflemesi gerektiği ortadadır. Bu gereklilik en özlü tarifıyla, dinamik bir olgu olan ve sürekli gelişen-değişen savaşlarında gerçeğidir.

Bu gerçek karşısında tutucu olmak, değişimleri-gelişmeleri görememek veya bu gelişmeleri hafife almak/küçümsemek, dolayısıyla da düşmanı ve gelişen savaş kapasitesini-yeteneğini küçümsemek, diğer yandan ise stratejik haklılık ve üstünlükten hareketle kendini abartmak, kaba ve ezberle yaklaşımla **“insanın bilinçli**

dinamik rolü” ile sürece cevap olmaya çalışmak ağır kayıplara neden olacaktır.

HKO 1.konferansı bu gerçeği görmüş ve yeniden yapılanmaya atf yapmış, profesyonel gerillacılığı, branşlaşmayı gündemine almıştır. Bu konuda ileri adımlar da atmış, perspektifini oluşturmuştur.

HKO 1.Konferansı; **“... Gerilla savaşı geliştirilen birçok taktiğe karşı üstün gelmiştir. Fakat klasik halden sıyrıldığı her dönem bu böyle olmuştur. Yani kendisini klasik halden çıkarıp yeni taktik tarzlar kazandıkça düşmanına üstün gelmiştir. Dönem düşmanını anlamadığı ve buna uygun taktik geliştirmede için yenilen gerilla az değildir. Gerilla savaşı kendi içinde esnek ve yeni taktiklerle geliştirilebildiği için üstündür. Gerilla savaşının ruhu böyledir. Düzenli ordunun her çeşidinin sistemlerini bu yolla alt üst ettiği için başarılıdır..... Savaş bu gün nitelikli yapılara ihtiyaç duyuyor.....”** derken askeri güçlerdeki/gerillada ki bu yenilenmeye dikkat çekmiş, yeniden yapılanmanın önemini vurgulamıştır.

HKO 1. Konferansı askeri alanı ilgilendiren konularda ve yaşanan gelişmelerde isabetli tespitler yapmış ve buna uygun bir yenilenmeyi gerekli görmüş, yeniden yapılanmayı hedeflemiştir. Özellikle, branşlaşma, komutanlaşma, muhabere, savaşın geliştirilmesi üzerine yoğunlaşmaya girmesi ve çözümler geliştirmeye çalışması önemlidir. Savaşın tüm meselelerine, askeri konulara ve bunların birey üzerindeki etkilerine, bireyin savaşa katılımına ve militanlığı yakalamasına kadar bir çok konuyu ele alan 1.Konferansın **“branşlaşma, komutanlaşma, muhabere“** konularında oluşturduğu perspektif bugün hala geçerliliğini korumaktadır. Diğer ele aldığı konular ise gelişmeler ve yaşanan pratik süreçlerin özeti üzerinden yeniden ele alınmaya, düzenlenmeye-güncellenmeye ihtiyacı vardır.

9. Kızıl ve Uzman ....

Teknik ve teknolojideki gelişmelerin savaş alanına etkisi ve askeri alanda köklü değişimleri gündeme getirmesi devrimci askeri güçlerin yeni sürece uygun şekillenmesini, yenilenmesini gündeme getirmektedir. Bu yenilenme yüzeysel veya mekanik biçimde alınan eğitimlerin çok ötesinde bir yenilenme olmak durumundadır.

Teknik ve teknolojinin, internet ve bilişim-ulaşım alanındaki gelişmenin aynı zamanda toplumsal gelişmeyi-

İHA ve SİHA havalanmadığında veya havada gözetleme-keşif yapmadığında bu profesyonel güç

toplumsal yaşamı da yakından etkilediği, kültürden davranışa, sanattan yaşam biçimine, sosyal ilişkilerden devrimci militan duruşa, kolektifizmden parti-örgüt bilincine, örgütlü yaşamdan disipline kadar bir çok alan ve konuyu da etkisine aldığı görerek, bu yenilenmenin çok yönlü bir yenilenme olarak ele alınmasını gerekli kılar.

Aksi durumda yenilenme teknik bir yenilenmenin ötesine geçmeyecek ve sürece cevap olmada yetersiz kalınacaktır. Burada Mao'nun ustaca betimlediği gibi hem **uzmanlığı-profesyonelliği** hedeflemeliyiz ama aynı zamanda ideolojik olarak ta kendimizi yenileyerek **kızillaşmalıyız**.

Bugün herkes uzmanlaşabilir ve profesyonelleşebilir. Düşmanın askeri gücü böyledir. Eğitilmekte ve elindeki tekniği ustaca kullanabilecek yetkinlik kazanabilmektedirler. Bilgisayar kodlamalarını öğrenmekte, koordinat çıkarabilmekte, bu koordinatları tam isabetle vurabilmektedirler. Branş eğitimleri almaktalar ellerindeki silah ve mühimmat üzerinde yetkin bilgiye sahiptirler ve bunları en etkili şekilde kullanabilmektedirler. Her türlü savaş aracı üzerine bilgi almaktalar ve bunları kullanabilecek, bozulduğunda esas olarak tamir edebilecek düzeye de gelmektedirler. Ne var ki bu profesyonellik veya uzmanlaşma savaş alanında tek başına başarı-zafer için yetmemektedir.

Bugün bu profesyonel güç operasyona, araziye, işgal saldırısına İHA ve SİHA desteği olmadan çıkamamaktadır.

adım atamamakta, aldığı eğitimlerin hiç birisi onu işlevli kılamamakta, arazide cesaretle yürütememektedir.

Karada kullanılan ve iradesi satın alınan, ideolojik bağlılıkları ve inançları zayıf olan profesyonel güç tek başına bir işe yaramamakta, savaşta dinamik bilinçli bir rol oynayacak yetenek sergileyememektedir. Bu profesyonel güç deyim yerinde ise savaş alanında tamamlayıcı güç durumundadır, ikinci plandadır.

Buradan hareketle, yeniden yapılanmanın bu konferans açısından hedefi, içeriği ve yenilenmeden kastedilenin **“kızıl ve uzman”**lık olduğu, **“insanın bilinçli dinamik rolü”**nü yetkinleştirip etkin kılmayı hedeflediği de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Yenilenmeyi, yeniden yapılanmayı kararlılıkla hedefleyen ve bu doğrultuda eski öğretilmişliklerden ve alışkanlıklardan koparak kendini devrimci temelde sürece cevap olacak şekilde yenileyen devrimci öznelere devrimci savaşın geliştirilmesinin öncü gücü olacağı da muhakkaktır.

(.... ....)

2.Askeri Konferans belgelerinden.....

KADIN VE SAVAŞ DİYALEKTİĞİ**Kadının Savaşta Tarihsel Gelişimi**

İnsanın insana karşı ilk savaşı, kabile ya da klan dediğimiz topluluklar arasındaki küçük çaplı savaşlar olmuştur. Nedeni her ne kadar da kabaca yiyecek ihtiyacının karşılanması olarak gelişmiş olsa da sonraki süreçlerde bu durum değişmiştir. Küçük çaplı savaşlarda elde edilen ganimetlerin yanı sıra, yine bir kısmı savaşlarda elde edilen ve artık fazla ürün haline gelmiş maddelerin çoğalmasıyla özel mülkiyet kavramı da iyiden iyiye gelişmiştir. Mülkiyetin ilk birikim süreci olarak adlandırabileceğimiz bu süreç, ilk savaşların da temel bazı kural ve kaidelerine yön vererek değişikliğe uğramasına sebep olmuştur.

Birikim süreciyle ortaya çıkan özel mülkiyet, ekilen tarlaların ya da elde edilen evcilleştirilmiş hayvanların bakımı için insan gücüne ihtiyacı doğurmuştur. Bu aşamadan sonraki savaşlarda insanlar karşı tarafın gücünü toptan imha etmek yerine, esir ve köle olarak insan iş gücünden yararlanma yoluna başvurmuşlardır ve böylelikle savaşlar özel mülke el koymanın yanı sıra artık yavaş yavaş insan gücüne duyulan ihtiyacı karşılamak için de gerçekleştirilmeye başlamıştır. Dolayısıyla da komünal toplumdaki köleci topluma geçiş sürecinin ön aşamasını da bu saikler oluşturmuştur.

Sonuç olarak özetlenecek olursa; insan ilk önce yiyeceğe, sonra fazla ürünü işleyebileceği, evcil hayvanlarını barındırabileceği araziye ve en sonunda da bunların bakımını yapacak insan gücüne duyduğu ihtiyaç neticesinde savaşa başvurmuş ve savaşı bunları elde edebilecek bir araç olarak kullanmıştır. Her ne kadar o dönemler için etki alanı dar da olsa, savaş mantığının genel hatları ve özel mülkiyet çerçevesinde gelişim süreci ilk olarak buradan çıkmıştır.

Tarihte özel mülkiyet meselesi üzerinden başlayan ilk savaşlarda kadının yeri tartışmalı da olsa, ağırlıklı olarak yapılan araştırmalar kadının savaşlarda doğrudan bir güç olarak yer almadığına işaret etmektedir. Bu aslında erkeğin kadını düşürdüğü pasif konumla da doğrudan ilintili bir sonuçtur. Genel olarak özel mülkiyet ile savaş araç- gereçlerinin toplandığı cins olan erkek, savaşın

içeriği ve katılım biçimini belirleyen cins olarak ta savaşlarda etki sahibi olmuştur. Kadınlar ise mülkle olan ilişkileri ve iktidar bölüşümünün herhangi bir statüsünde bulunmayışları nedeniyle savaşlara aktif bir katılım sergileyememiştir. Genel kanı kadınların savaşlarda saldırı pozisyonundan çok savunma pozisyonunda kaldığı, klan ya da kabilelerin etrafında(üretim faaliyetlerinden kaynaklı) kalarak yaşam alanlarına dair olası saldırılara karşı savunma gücü olarak bekledikleri üzerinedir.

Ulaşılan bazı Ortadoğu ve Anadolu uygarlıkları kaynaklarında ise savaşta aktif olarak görev almayan kadınların, savaşa katılmaksızın bir savaşa son verebilecek konuma sahip olduklarının ipuçlarını da bizlere sunmaktadır. Bu uygarlıklarda kadınların toplumsal saygınlığı nedeniyle savaşlar esnasında son söz söyleme eyleminde yetki sahibi olduğunu göstermektedir. Tabii bu örnekler tekil ve kısıtlı olsa da tarihsel olarak kadınları savaş alanlarında tanımlayabilmek açısından önemli veriler sunmaktadır.

Köleci topluma gelindiğinde tarihe damgasını vuran köle isyanlarının içerisinde azımsanmayacak derecede köle kadının yer aldığını, kadınların köleci imparatorluklara karşı bizzat silahlı biçimde isyanlarda öncülük yaptıkları tarihi kaynaklar üzerinden anlaşılmaktadır.

Feodal dönemde ise uzun süreli feodal dönem savaşları nedeniyle boşalan şato ve kalelerin savunmalarının kadınlar tarafından üstlenildiği ve kimi feodal beyliklerle bu alanların koruyucusu kadınlar arasında savaşlar yaşandığı bilinmektedir. Esasen de Jan Dark gibi kadın kişiliklerin feodal dönem savaşlarında(Yüzyıl Savaşlarında) tekilde olsa öncülük yaptığı ve savaşlarda öncü pozisyonda yer aldıkları bilinmektedir.

Genel olarak kadının savaş ile arasındaki ilişkinin parçalı ve durgun şekli kapitalizme geçişle beraber büyük oranda değişikliğe uğramaya başlamıştır. Kadının savaş ve zor'la arasındaki ilişki iki biçimde varlık göstermeye başlamış ve daha keskin çizgilerle de birbirinden ayrılmıştır. İlki eski dönemlerden

devralınan ve kadının cephe gerisindeki hizmetlerde (sağlık hizmeti, askeri terzilik, erkeklerden boş kalan fabrikaları doldurma vb. gibi) yer almasını zorunlu kılan işlerdir. Diğeri ise, özel olarak Fransız Devrimiyle başlayan, kadının savaştaki konumunu ve yerini eski halinden koparan ve tümüyle dönüştüren nitelikteki gelişmelerdir.

Kapitalizm genç zamanlarında ve sosyalizm şafağındaki bu yeni gelişmeler kadının bağımlı kılındığı üretim ve toplumsal katılımını derinden sarsmıştır. Savaşın birebir öznelere haline gelmiş bu yeni kadınlar, sıcak cephelerde silahlı güçler halinde yerlerini alan, eylem örgütleyen, milis görevi yürüten ve savaşın kurmay merkezlerinde yerlerini alan kadın gücünü var etmişlerdir.

Genç kapitalizm döneminde uzun süreli savaşların yarattığı açlık, hayat pahalılığı ve yoksullaşma durumu giderek keskinleşmiştir. Ve bu yoksulluğu, açlığı toprak savaşlarında heba olan erkek nüfusundan çok kadınlar çekmiş, bu sorunlarla birebir kadınlar uğraşmıştır. Dolayısıyla da bu dönemlerde savaşa, ayaklanmalara öncülük eden bir kadın profili ve tarihiyle karşılaşılacaktır.

Fransız devriminden Paris komününe kadar kadınların savaştaki varlık gerekçelerinin ilk nedeni, açlığa mahkum edilen kendileri ve çocukları için mevcut gerici yönetime karşı ayaklanma, açlığa son verme talebini içermektedir.

1789 Fransız Devrimiyle başlayan bu süreç tarihte kadının savaş ile arasındaki bağı giderek kuvvetlendirmiştir. Sonrasında, Paris Komünü ayaklanmasında esas etkisini gösterecek olan kadın ayaklanması, kadın öncülüğünün yadsınamayacağı boyutlar barındırmıştır. Bu nedenle Paris Komünü kadın cinsinin savaştaki konumunu değiştiren, kadını tarihi savaşlarda tekil kişilikler olmaktan çıkararak ve doğrudan örgütlü bir güce dönüştüren önemli kesitlerden biridir. Kadınların bu ayaklanmada günlerce sokakları korumaları, düşmekte olan bölgeleri askeri destekleriyle ayakta tutmaları ve sabotaj tekniği de dahil bir çok eyleme imza atmaları bunun en büyük göstergeleri arasındadır.

Tarihte ilk kadın ordulaşmasına ve kadın askeri kurumsallaşmasına ise Vietnam ve Yugoslavya örneklerinde karşılaşmaktayız. Çok detaylı bilgilere ulaşmasak ta kadın ordulaşmasının temellerinin atıldığı, kadın gücünün savaşın tüm alanlarında aktif biçimde yer aldığı ordu örgütlenmesi görülmektedir.

Örneğin Yugoslavya Ulusal Kurtuluş Ordusunun 100.000 kadın üyesinin yüzde yirmi beşinin savaşlarda ölümsüzleştiği göz önüne alınırsa, dönem itibariyle kadının savaşa katılımı ve ön cephelerdeki aktifliği biraz daha anlaşılabilir. Keza Vietnam'da kurulan Topuzlular Ordusunda işlerliğinin biçimi tartışmaya açık olsa da, kadınlar için orduda özel bir kurumsallaşmanın ilk adımları olması hasebiyle dönem için önemli bir gelişmedir.

Diğer tüm savaş alanlarında da (İtalya, İspanya, Rusya, Meksika, Filipinler vb.) kadınların savaştaki sürekliliği her ne kadar içinde niceliksel farklılıklar barındırsa da kadınların savaşa yaptıkları katkılar tartışma götürmez büyüklüktedir. Özel olarak savaşın eylem boyutunda yer almaları, kimi ülkelerde uzman bir suikastçi ya da sabotajcı olarak üst düzey askeri yetenekler elde etmeleri, düşman işgaline uğramış ve sıkı denetim altındaki şehirlere silah, bomba vb malzemeler sokarak kendi gücüne ve yeteneğine olan güveni yeni baştan tesis etmişlerdir. Kadının savaş ile arasındaki ilişkinin bu biçimde kadınların özgüçleriyle değişime uğraması, özellikle Latin Amerika gibi erkek egemenliğinin kuvvetli olduğu, Çin ve Uzak doğu ülkeleri gibi feodal sistemin ağır koşulları altında ataerkil değerlerle tutsak edilmiş kadın yaşamlarını derinlemesine etkilemiştir. Sadece bu ülkelerde gelişen gerilla mücadelelerini düşündüğümüzde bile kadın yoğunluğunun ve devrimci kadın iradesinin ön plana çıktığı koşulların erkek egemenliğini zorunlu olarak değiştirdiği ve ileriye dönük itici bir rol sergilediği ortaya çıkmaktadır.

Elbette ki tüm bu olumluluklara rağmen gerilla içinde ve şehirlerdeki askeri güçler açısından kadınların savaş güçlerindeki yeri ciddi kurumsal yapılar haline gelememiştir.

Daha yakın bir örnek olan Nepal örneğini incelediğimizde ise çok daha farklı bir tabloyla karşılaşmaktayız. Kurumsal bir yapıya kavuştuğu halde kadın gücü ordu içinde gelişme kat edememiştir. Teknik anlamda bir ilerleme olsa da, ideolojide ya da anlayışta sorunlar olduğu görülmektedir.

Biraz daha açarsak; örneğin Nepal de Halk Kurtuluş Ordusu(HKO) üyesi kadınlar ordunun yarısını oluşturduğu ve bunlar içinde kadın müfrezeler ve tugaylarını kurarak ordunun bir çok kademesinde yer aldıkları halde, kadın devrimcilerin geleneksel anlayışla ve erkek egemenliğiyle mücadele yürütme ısrarı sınırlı kalmıştır. Bu nedenle orduda yakalanan yarı özerk yapının Nepal devrimci savaşında kadın mücadelesi açısından mevzi açma ve kadın kurtuluşuna katkı sunma gibi bir etkide bulunduğunu söylemek pek mümkün olmamaktadır. Her ne kadar biçimsel bir değişimin adımları atılmış ve bunun için kurumlar oluşturulmuş olsa da bu değişimin içeriği etkilemediği görülmektedir. Özellikle de böylesi değişimlerin kadın kurtuluşu noktasında politik bir hat örmediği ve kadınların savaşın sıcaklığına rağmen ideolojik ve kültürel anlamda erkek egemenliğine karşı mücadele yürütmediği durumlarda mevcut geleneksel rollerin sürdürülmesi ve gerici olan ile uzlaşma sorunu söz konusu olmaya devam etmiştir. Haliyle bu biçimdeki şekilleniş, kadın müfrezeleri gibi merkezileşme yakalamış bir kadın ordu düzeninde, kadın savaşçıları 25 yaş sonrası evlilik ve çocuk doğurmak için ordudan ayrılmasına engel koymak yerine, bizzat bu sorunlu yaklaşım teşvik edilmiş, ayrılmak istemeyen bazı kadınlar ise bir müddet sonra yaş gerekçesiyle ordudan uzaklaştırılmıştır. Bundan dolayı kadın hem geleneksel ve geri olana yönlendirilerek devrimci olandan koparılmış, hem de Nepal Halk Kurtuluş Ordusu özgülünde komuta kademelerinin ve kurumsal mercilerin çoğu-yani askeri bilimin kurmay merkezleri- erkekler tarafından yürütülmüştür.

Devamla, kadınlar burada biçimsel bir kurumsallaşma yakalamalarına rağmen, özü itibariyle toplumsal rolleri değiştirme, erkek egemenliğiyle kültürel, ideolojik ve maddi boyutuyla mücadele yürütme ve yeni yaşamı kurmada eşit ilişkiler temelli öncülük etme durumunu geliştirememiş, geleneksel olanla uzlaşmışlardır.

Kadın mücadelesinin biçimsel ve teknik içeriği ne derece ileri olursa olsun, kadınlar erkek egemenliğine karşı ideolojik ve kültürel bir savaş geliştiremediği taktirde cins mücadelesi açısından geri adım atmak durumunda kalmaktadır. Özellikle de askeri alanlar - öylesi gericilikler için- daha erkek egemen yerler olduğu için, açık bir savaş kaçınılmazdır. Özcesi, Nepal Halk Ordusundaki kadının statüsü tersten bir örnek olarak tartışılmaya açık ve ders çıkartmak açısından da yararlanılması gereken bir örnektir.

Son kertede günümüze kadar kadın ordulaşmasının ve kadın gücünün askeri alanlarda en üst boyutta örgütlendiği hareket Kürt Ulusal Hareketi'dir. PKK, kuruluşundan bu yana feodal baskı ve erkek egemen anlayışlar arasında

sıkışan kürt kadının 'kurtuluş' alanı olarak çekim merkezi haline gelmiştir. Özellikle de belirli çabalar çerçevesinde resmi anlamda ve askeri mahiyet bakımından kadın ordulaşmasının en belirgin ve en yaratıcı örneği olduğunu da belirlemek gerekir. PKK başlangıç olarak ERNK'ye bağlı kadın kolu olarak YAJK(Yekitiya Azadiya Jinen Kurdistan-Kürdistan Özgür Kadınlar Birliği)'ı kurmuş, daha sonra da 1995'te doğrudan PKK'ye bağlanmış ve en son da doğrudan bir kadın Partisi temsiliyeti (PAJK-Kürdistan Özgür kadın Partisi) ile YJA-Star(Özgür Kadın Birlikleri-Star) ayrı ordu örgütlenmesi adı altına kurumsallaşmıştır.

Kürt kadın hareketinin feodal bağlara sıkı sıkıya sarılmış bir Kürt kültürü ve kimliği altında savaş ile ilişkisinin bu denli ileriye çıkması, şüphesiz tüm kadınlar için de deneyim olmaktadır. Özellikle savaş alanlarında erkek egemen anlayışın ciddi varlık gösterdiği gerçeğinden hareketle bu egemen tarz hangi koşullarda ve ne biçimde dönüştürülmüş, kadının savaştaki konumu nasıl kabul edilmiş bunun anlaşılması için etkili bir kaynak bulundurduğunu belirtmek gerekir.

Ataerki Devlet Savaşları ve Ataerki'nin Savaşta Yeniden Yapılandırılması

Tüm gerici devletler yapıları gereği erkek egemenlerdir. Yürüttükleri savaşlar esnasında uyguladıkları yöntemler de bu özelliklerine uygun olarak gelişmektedir. Kadınlar ise böylesi savaşlarda doğrudan bir devlet politikası haline dönüştürülmüş şiddet, tecavüz ve öldürme gibi saldırı biçimlerinin bir çoğuyla karşı karşıya kalmıştır.

En kaba ve insanlık dışı yöntemlerin savaşlar içerisinde egemenler ve gerici yapılar tarafından insanlara uygulandığı tarihten bu yana bilinmektedir. Kadınlar için ise savaş tarihleri bu durumu daha özel biçimde ele almaktadır. Egemenler için kadınlar bir savaşın kazanılıp kazanılamayacağına pasif göstergeleridir. Çoğunlukla bu savaş esnasında doğrudan fiziki saldırı biçimine bürünse de, kimi zaman daha kapalı biçimlerde kültürel bir farkın kadınlar üzerinden denetim altına alınarak yasaklanması ile gerçekleştirilmiştir. Sömürgeci devletlerin, özeldde sömürge topraklarında uyguladıkları savaş politikalarının esasını da bu yöntemler oluşturmaktadır.

Hedef olarak kadın cinsi, ataerki devletler için savaştaki mevcut başarılarının pasif bir aracı şeklinde

işlev görmektedir. Bundan kaynaklı gerici savaşların tümünde kadınların savaştaki konumu, toprağın kadına özdeşleştirildiği; namusun, toprak ve kadın üzerinden tahayyül edildiği ve bu nedenle toprağı ele geçirmenin en etkili ve kaba yönteminin erkeklerin birbirini öldürmesinin yanı sıra, yine erkeklerin savaş esnasında kadınlara ‘sahip olması’, onlara tecavüz etmesi ve doğrudan cinsel şiddete başvurması üzerine kurgulanmıştır. ‘Kirlenilen’ kadın, kazanılan fethedilen topraktır. Egemenlerin savaş yasaları bunlar üzerine kurulmuştur. Kimi dönemlerde bu doğrudan savaş politikası olarak işgal edilen ya da edilmek istenen bölgelerde devletlerce doğrudan savaş silahı olarak desteklenmiştir.

Bu nedenle birçok gerici savaşta milyonlarca savunmasız kadın ve çocuk doğrudan düşmanın cinsel saldırısına ve tecavüzüne maruz bırakılmıştır. Sömürgeci anlayış karşı gücün iradesini kırma aracı olarak kadına saldırıyı da meşru görmüştür. Tarihin bir çok kesitinde bu örneklerle karşılaşmak mümkündür. Fransız sömürgecilerinin Cezayir’de uyguladıkları, ABD askerlerinin Vietnam’da ve son olarak ta Irak’ta kadınlara uyguladıkları cinsel şiddet bunların en resmi örnekleridir.

Günümüzde bile faşist erkek egemen devletler -örneğin “TC”- işgal ettiği Kürdistan topraklarında kadınlara tecavüz ederek ve “TC”ye karşı savaşan kadın gerillaların bedenlerine saldırarak namus algısı üzerinden bir korku sultanı yaratmaya, halkı bu psikolojik ve fiziksel şiddet etrafında sindirmeye çalışmaktadır. Savaş yasalarıyla hiç bir ahlaki çerçeveye uyuşmayan, ama egemenlerin ve gericilerin (DAİŞ gibi) her dönem kadını; savaşta tecavüz edilecek, satılacak, işkence uygulanacak bir nesne konumunda görmeleri onların yapısal özellikleri arasındadır. Kadın bir ‘meta’dır ve metaya sahip olan, zor yoluyla o ‘meta’yı elde tutan kişi ya da güç her türlü hakka da sahiptir.

Kadının Devrimci Savaştaki Rolü

Kadının silahlı savaşıma katılımı kuşkusuz çok sancılı bir sürecin neticesinde gerçekleşmiştir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Komünal dönemin üretim aletlerinin savaş aletlerine dönüştüğü ilk andan itibaren savaş erkek eliyle sürdürülmüştür. Savaşın tamamen erkekle özdeşleştiği, kadının savaştaki varlığının neredeyse yok denecek kadar sınırlı olduğu bir yaşam gerçekliğinden hareketle, toplumsal rollerin bu sonucu değiştirmenin önünde ciddi engeller oluşturduğunu söylemek zorunludur. Kadınların savaş ve zor ile ilişkisi, toplumsal rollerin dönüşümü üzerindeki etkisiyle doğrudan bağlantılıdır. Kadın ve erkek arasında toplumsal rollerle

başlayan savaşın çetinliği ve şiddeti, karşı-devrime karşı silah kuşanmış kadın için savaşa katılım boyutunun parçası olmaktadır.

Mevcut olumsuz durumlara, kadının toplumda ikinci sınıf muamele görmesine ve maddi-manevi ihtiyaçlarının önüne çekilmiş setlere rağmen, toplumsal rollerin parçalanmaya başladığı her durum ve koşulda kadınlar yapılamaz denileni yaptığı ve ayaklanmalara-isyanlanlara öncülük ettiği de bilinir.

Kadının silah tutabilmesi, her savaşta hedef haline gelen kimliğini koruması, savaş ganimeti şeklinde pazarlara sunulması sorunu, kadın için savaşı aslında sadece bir devrimci savaş zorunluluğu olarak sahiplenmesi anlamına gelmemekte, kendini- kendi cinsini savunma anlamına da gelmektedir.

Gerici savaşların kadını hapsediği savaş bataklığından, devrimci bir dünya görüşü ile sıyrılmaya ve bu temelde yeniyi inşa edebilmek, eskiyi zor ile yıkma eylemi üzerinden temellenmektedir.

Böyle bir eylemin amacını erkeklerin elinden beklemek, kadının kendi gerçeğini gerici erkek egemen değerlere, bu zeminde oluşan toplumsal rollere heba etmesi anlamına gelmektedir. Üstelik kendi kurtuluşunu örgütleyemeyen, bunun için savaşamayan kadın hala erkeğe bağımlı, erkeğin ardından yürüyen bir varlık olmaktan da kurtulamaz. Ve gerici sistemlerle savaş, erkek egemenliğiyle savaş, kadın için birkaç alana hapsedilmeyecek ölçüde geniş bir muhteva ve biçim taşımaktadır. Bunlar içerisinde sisteme karşı savaşın en radikal boyutu ve en sonuç alıcı alanlarından biri olan devrimci zor etrafında örgütlenen kadın gücünün, gerçek anlamda iradesini birebir yaşamla, toplumla buluşturduğu da bilinir.

Kadının yabancılık sorunu özellikle de savaş alanına has daha şiddetli ve çelişkili bir süreçten geçmektedir. Keza erkek cinsinin tekeli altında olan bu alan, bir bütün geleneksel erkek şekillenışı taşımakta ve en küçük birimine kadar da görülmektedir. Devrimci ordular dahi bu sorundan muzdariptirler. Bu bağlamda kadının devrim için yürüttüğü savaşın parçalarından biri olan silahlı savaşım, aslında ordudaki erkek şekillenişine karşı da ağır bir darbedir. Kadının savaşta özneleşmesi ve öne çıkması erkeğin vesayetinden kurtulması anlamına gelmekte ve bu fiziki bir kurtuluşunda ötesinde, düşüncede de, pratikte de bir kopuş işlevi taşımaktadır. Özeldir de savaşı, cinsiyetçi yanlardan arındırarak komünist- devrimci kadın bakış açısıyla yeniden düzenleme imkanı sağlar.

Geçmiş dönemlerde sıkça yaşanmış pratiklerden bir tanesi, savaşta tek-tük'te olsa komutanlaşan kadınların yaşamdaki duruşlarının erkek komutanlardan farksız olmadığı gerçeğidir. Bu durumda kadını suçlamak başlı başına sorunlu bir yaklaşım olur. Çünkü savaş yasalarının bunu gerektirdiği bir ortamda, kadın bilincinin hala yeteri düzeyde yaşamla buluşturulmadığı, örgütlü olmadığı ortamlarda savaşçılara söz geçirebilme, emir verebilme kadın olma gerçeğinden uzaklaşmayı gerektirmek durumundaydı. Yani kadın, erkek ölçülerine ve yaklaşımlarına göre savaşta varlık göstermekte, **'erkek gibi'** komutan vasfına uygun olduğu sürece saygı görmekteydi. Böylesi yaklaşımlar savaş yürüten tüm örgütlerin geçmiş süreçlerinde muhakkak geniş bir alan kaplamaktaydı.

Savaşın disiplin ve düzen işi olduğu gerçeği, savaşı erkekler gibi yönetme anlamı taşımadığı gibi, esasen de kimi durum ve zamanlarda savaş alanlarında karşılaşılan bu pratik, politik bir bilinçle hareket eden kadınlarca büyük oranda aşılmıştır. Savaş ve devrimci zor erkek egemen yaklaşımlardan arındırılarak yeni bir tarzda, devrimci özüne uygun olarak ortaya konmuştur.

Savaşın erkek eliyle yürütülmesinin önemli dezavantajlarından biri de savaşta komutan olsa dahi, kadına dair bir güvensizliğin var olduğu gerçeğine ve erkeğin bu bakış ekseninde kadını sürekli yönlendirerek onu inisiyatifsiz bırakması şeklinde açığa çıkmaktadır. Savaşta yer alan kadının fiziki olarak kabulüne rağmen, ancak fikrinsel, pratiksel, askeri yetisine ve kadının savaş anlayışına şüpheyle yaklaşıldığı da bir gerçektir. Bu nedenle erkeğin savaşta kadına sürekli müdahale de bulunması, kadın komutanı da olsa önerilerde bulunması, **"şu şekilde olsa daha iyi olur"** vb söylemlerle kadını yönlendirmeye kalkışması gibi pratikler de sıkça karşılaşılan sorunlar arasındadır. Örneğin **"arazide düşman var"** bilgisi veren erkekse doğrudan silahlara sarılırken, bu aynı bilgiyi kadın verdiğinde ilk önce verilen bilgiyi teyit etme, emin olup olmadığı noktasında sorular sorulması vb yaklaşımlar erkek egemenliğinin savaşta kadını tam olarak güç saymamasından, onun askeri tecrübelerinin noksan olduğunu düşünmesinden ileri gelmektedir. Bundandır ki, kadın savaşta bilinçli bir güç halini almaksızın, kendini baştan aşağıya gelişen savaş yasalarıyla donatmaksızın bu tarz pratiklerin yaşanmasının da önüne geçemeyecektir. Erkek egemen değerlerin yaşamın tüm alanlarına nüfus ettiği bilinirken, savaş alanlarının asırlardır yöneticisi konumunda olmaları da böylesi örgütlü ortamlarda buna benzer tutum ve davranışların sıkça ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Sürekli yönlendirilen kadının kendi yeteneklerini ortaya koymada, bu yetenekleri ileriye taşıyarak diğer kadın savaşçılara yol göstermede tutuk kalacağı bilinmelidir. Bu nedenle kadının savaşta silah tutması küçük bir ayrıntıdır, önemli olan o silahın nasıl ve ne için tutulduğu gerçeğiyle savaş alanlarında bulunmasıdır. Yani gerçek manada politik askeri bir güç haline gelebilmektir.

Silahlı savaşta yer alan kadınlar olarak bu gerçekleri hesaba katarak hem savaşın geliştirilmesi adına, hem de kadının savaşta konumunun geliştirilmesi adına kurumsal ve merkezi bir kadın iradesinin oluşmasına kaynaklık/öncülük etmek şarttır.

HKO'nda Kadın Savaş Gücünün Merkezileşmesi Nasıl Gerçekleşebilir?

(..... ....)

Ordu Saflarında Kadın- Erkek Yoldaşlık İlişkinine Dair..

(..... ....)

Kadın ve erkek ilişkisinin tüm boyutları iki eşit arasındaki ilişki ve yoldaşlık anlayışı üzerinden yükselerek yarınlar doğru biçimde yaratılabilir ve düşmana karşı yürütülen savaş iki cinsin ortak irade ve aklıyla güç kazanabilir. Kadının pasif ve hareketsiz bırakıldığı, klasik yaklaşımlara hapsedildiği bir ilişkilene hali, kadını daha fazla köreltmekten başka bir işe yaramadığı gibi erkeğinde iktidarına katkı sunma manasına gelecektir.

Tüm yoldaşlar için kadın erkek ilişkisi, yoldaşlığın temel bünyesi üzerinden şekillenerek, düşünceye düşünce katarak, pratiğe pratik ekleyerek daima geliştirme ve yenileme üzerine kurulmalıdır.

Kadınlar ve ezilen tüm cinsler savaşta yer alarak buradaki eski yönetim alışkanlıklarını, iktidar anlayışlarını değiştirebilir. Sadece erkeğin kadına olan yaklaşımını değil, erkeğin kendi cinsine olan yaklaşımları da dönüşüme uğrar. Bu anlamda ezilmişlik statüsü kadına doğrudan devrimci bir misyon yükler ve kadın var olduğu alanlarda doğru bir bilinçle hareket ederse yaşamın ve mücadelenin tüm alanları ileriye doğru adımlar atar.

(.... ....)

2.Askeri Konferans belgelerinden.....

KOMUTANLAŞMA-ÖNCÜLEŞME

Bizim için savaş, karşı tarafa irademizi kabul ettirmeye zorladığımız, ezen egemen sınıfı ve onun sistemini yıkmak için kullandığımız stratejik bir araçtır. En bilindik tanımıyla ise “politikanın başka araçlarla yürütülmesidir.”

Savaş, devrimde şiddetin rolünü kabul eden komünistlerin baş vurduğu sınıflı toplumun dayattığı bir öğedir. Bizler ezen-karşı devrimci savaşla, ezilen işçi sınıfı ve halk kitlelerinin haklı ve meşru şiddeti/savaşı arasına net çizgiler çizeriz. Doğrudur, aramızda hem nicel hem de nitelik farkları vardır. Bunun ayırdına varmak elzemdir. Ancak, genel anlamıyla savaş teriminin sınıf ayırt etmeden ortaya koyduğu kurallar vardır. Bu kurallar sınıfın damgasına göre özellikler-nitelikler taşır, bunlar göz ardı edilmeden değerlendirmeye tabi tutulması gereken hususlardır.

Bunlardan en önemlisi, savaşta kitleleri tek vücut ve ruh halinde birleştiren, hareket ettiren, ordunun hareketini ve geleceğini belirleyen, gücün iradesini, direncini, moral ve motivasyonunu omuzlarında taşıyan **Komutanlıktır**.

Komutan, kendi cesaretini, inancını, moral durumunu, disiplinini komutasındaki güce aktaramazsa komutan da aynı seviyeye düşerek öncülük misyonunu yitirir. Yani devrim inancını ve motivasyonunu diri tutmayan, kendi yaşamını disipline etmeyen, kendisi savaşın ve örgütün kurallarını işlemeyen/işletmeyen, uymayan birisi bir savaş gücünü de o yönlü geliştiremez. Bu bir komutan için çok önemlidir.

Komutanın savaştaki kıvraklığı ve iradesi güce akmalı ki ortak bir savaş iradesi oluşabilsin ve savaş gücü tek beden olabilsin. Komutan savaşçı arasındaki bağ beyin ve kalp gibidir. Beyin işlevini görmezse kalp boşa çalışan bir motora döner, kalp durursa beyin ölümü hemen onun ardından gerçekleşir.

Komutan kendisine güven sahibi olmalıdır. Sadece başkalarının verdiği telkinlere göre, önerilerine göre hareket eder, kendisi gözlem yapmazsa ilk kez karşılaştığı pratiklerin/saldırıların/pusuların vb karşısına çıktığında ne yapacağını bilemez ve ne yazık ki tekrar döner başkasının telkinlerine bakar. Bundan dolayı hangi konuda olursa olsun, kendi gözlemi, değerlendirmesi birinci planda

olmalı ve gelen önerileri, tavsiyeleri yaşamın kendisiyle, kendi fikirleriyle sürekli karşılaştırıp sonuca gitmelidir.

Komutan, savaşta ve savaş yaşamında hangi araçlardan yararlanacağını bilmelidir. Yönetmelik, kişilerin yetenekleri, teknik donanımlar, silahlar, saldırı-savunma, eğitim, askeri disiplin vs hepsi birer araçtır ve doğru yararlanılırsa savaş gücünün niteliğini yükseltir ve güçlendirir.

Komutan, en yüksek heyecanlı olduğu anda, riskli anlarda, moral ve sinir durumlarında kendisini kontrol etmeyi başarmalıdır. Örgüt ilkelerini, savaşta mantıklı ve doğru olanı duygularına yenik düşmeden ısrarla uygulamalıdır. Çünkü savaş, insanın zeka gücü ve mantığıyla yürütülen hassas bir eylemdir.

İdeolojiden yoksun veyahut bu yönü zayıf bir Komutan ve askeri güç devrimci savaşta başarıya ulaşamaz. Hele ki KP önderliğinde yönetilen bir ordu ve Komutan istenilen başarıyı muhtemeldir ki yakalayamaz. Bizim için savaş ve ordulaşma, ideolojiye-politikaya, ezilen halk kitlelerine hizmet eder. En basit günlük yaşam pratiğinden, en yüksek eylem pratiğine kadar buna uygun şekillenmelidir. Tarihsel bakımdan gerilla hareketlerinde öne çıkan komutanlar da öyle bireysel özelliklerinden dolayı öne çıkmamıştır yada belirleyici yanları o olmamıştır. Dayandıkları ideolojik-politik temelleri, inançları ve bağlılıkları bu yoldaşlarımızı öne çıkartmıştır. Yaşadıkları en ufak çatışmayı, pusuyu, keşif faaliyetini deneyimleyip yaşamına katmasını bilmişlerdir en basitinden.

Partinin, devrimciliğin temel değerlerinden yoksun kişiler de komutanlık yapmışlardır, fakat vardıkları yere baktığımızda, esas olarak ya mücadeleden kopmalar, ya da ihanete sürüklenmeler vs yaşanmıştır bu kişiliklerin şahsında. Bu hem bizde hem dost örgütlerde yaşanmış deneyimlerdir.

İdeolojik bağlılık çok önemlidir, moral ve coşku verir aynı zamanda, bilinçten gelen cesareti de yaratır. Bundan dolayı **komutanlaşma ve öncüleşme** her şeyden önce ideolojiye ve inanca dayanmalıdır.

Komünist Partinin savaş gücünde, komutan örgüt gibi olmalıdır. Bundan dolayı komutan amacına uygun yaşmalıdır. Duygularını amaca bağlamalıdır. Düşün dünyasını davranış biçimlerini buna göre şekillendirmelidir.

Mücadele yaşamımızda hepimiz ilkelerimizle yaşamayı öğrenmeliyiz. Komutan bunun yanında etrafına da bunu kavratır, eğiten kişidir. Komutan aynı zamanda öncülüğü yaymada, kollektif yaşamı örmede-örgütlemeye belirleyicidir. Hem merkezi yanı diri tutar, hem de komutanlığı kurumsallaştırma doğrultusunda güç ile ortak çalışır, ileri unsurları öne çıkarır, yeni halefler yetiştirir.

Bir savaşta öz güven, inisiyatif çok önemlidir ama Komutanlık ta hayati önemdedir. Komutan kendi deneyimi, tecrübesi ve gözlemine güvenmelidir. Vereceği talimatlar net, anlaşılır, kendinden emin olmalıdır. Bir komutan kendinden emin olmadan talimat verir ve o talimatın yanlış anlaşılacağı yada uygulanmayacağı kaygısı duyuyorsa o talimatın yanlış anlaşılması yada yanlış yerine getirilmesi ihtimali çok yüksektir. O yüzen kendine güvenmediği anda ince eleyip sık dokumalıdır.

Komutanlaşmada düşmanı ve kendi gücünü iyi tanımak, bu yönü boş bırakmadan kurmay aklı ortaya koymak önemlidir. Gücünü doğru tanıyabilesin ki doğru öncülük yapabilesin. Düşmanı iyi tanıyabilesin ki, onun zayıf noktasını-gücünü-yönelimini bilebilesin.

Gücünün yaşadığı sorunları, eksik yanlarını, özelliklerini, yetkinliklerini bilmelisin ki uyumlu ve etkili vuruş gerçekleştirebilesin.

Komutan, yeri gelir güven verir, bazen gücün moral kaynağıdır, bazen inançlarını ve azimlerini yükseltir. Kişileri mücadeleye güçlüce katandır. O yüzden komutanın silahı uzmanca kullanması, bir kaç eylem deneyimine sahip olması, askeri yetkinlikleri tek başına yeterli ölçütler değildir. Sadece bunlarla komutanlaşmayı belirleyemeyiz. Tarihimizde bir Baba Erdoğan örneği vardır. Yine Cüneyt Kahraman yoldaş örneği vardır. Hem siyasi yetkinlik hem komuta gücüyle örnektir bu yoldaşlar. Yine Şahin ve Mercan yoldaşlar en yakın örneğimizdir.

Komutanlaşmada ideolojik-siyasi çizgi, Partili yaşam tarzı, örgüt anlayışı, devrime göre yaşamak tüm bunlardan sonra askeri yetkinlikler belirleyici olmalıdır. Burada şöyle bir yanlış anlaşılma olmamalıdır, MLM’de çok fazla derinlikli olma şartı, üst düzey bir ideolojikleşme şartı değildir, elbette bu hedeflenmelidir. Temel örgüt görüşlerine, çizgisine hakimiyet, örgüt işleyişini kavrama-uygulama ve uygulatma-sahiplenme, yaşamı ve duruşuyla devrime ve partiye göre şekillenen kişidir. Aksi taktirde temel parti görüşlerini, değerlerini öğrenmeyen (bilmeyen değil), kibirli, her şeyin ölçütünü askerliğe bağlayan bir anlayış Parti siyasetinin ürünü olan savaş tarzımızı doğru kavrayabilir mi? Elbette kavrayamaz.

Komutan dediğimiz düzenli ve planlı olmalıdır. Savaş gibi risklerle dolu bir işte rast gele hareket edilemez. Her durumu her riski göz önünde tutarak yedek bir örgütlenme yapmak, buna göre gücü bölmek yada bölmemek kısıcası konumlandırmak hayat kurtarıcı olmaktadır. Örneğin bir operasyonu en az kayıpla atlatmak yada kayıpsız atlatmak, bir eylemi yine aynı şekilde gerçekleştirmek komuta ve komutanlığı doğru kavradığımızı gösterir.

Komutan geniş bir bakış açısına sahip olmalıdır. Etrafını, yakın ve uzak çevresini bilmelidir. Savaşta, coğrafya, dağlar, dereler, boğazlar düşmanın bu alanları kullanım tarzı çok önemlidir. Günümüz teknolojisinde bile iklim koşulları gerillanın hareket

tarzını, düşmanın hareket tarzını ciddi düzeyde etkilemektedir. Yağmurlu havada üslenme ve eylem normal havalardaki ile aynı olmuyor. Yapılan düzenlemeler bile eski savaş tarzlarındaki gibi hava koşullarına göre yapılmaktadır. Yada bir bölgenin siyasi eğilimleri, çelişkileri bize bakış açısını belirler. Bu siyasi eğilim halkla askeri güçlerin-halkla ilişkilerini belirler, halktan insanların verdiği bilgilere ne düzeyde güveneceğimizi belirler. Düşmanın da bölgede ki halk üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu doğru okumak lazım. Halkın üzerindeki etki faşist baskı yöntemleriyle mi yoksa halkın gönlünü kazanarak mı oluyor bunu tespit etmek gerekir.

Clausewitz **“bir komutanın siyah bulutların altında çakan her şimşegi bilmesi gerekir”** der. Burdan da anlıyoruz ki hiçbir bilgi es geçilmemelidir. Her şeye hakim olmak, değerlendirmek ve sonuçlar elde etmek önemli bir husustur.

Bir komutanın; siyasal durum, düşman yönelimi ve tarzı gibi hususlarda doğru bir kavrayış sahibi olması gerekir ve tespitlerini de buna göre yaparsa somut yaşamda karşılık bulacağını farkında olması elzemdir.

Her yoldaşı ilgilendiren ve komutanlaşmayı örgütleyen bir etken, önemli bir etken de disiplindir. Bizlerde tüm bireyleri merkezi olarak hareket ettiren, düzene sokan,

dağınıklığı ve kendiliğindenciliği engelleyen bir yönetmelik, alt üst ilişkisi vardır. Bu ilişki bizi düşman karşısında proletarya ve ezilen halk kitlelerinin güçlü bir yapısı haline getirmektedir. Çünkü sınıf savaşımı kendiliğindenciliğe bırakılmayacak, bireysel özgürlük anlayışına, aşırı demokrasiye, herkesin kendi bildiğini yaptığı bir yaşama izin vermeyecek kadar sert ve çetindir. Devrimci ordumuzda ve ordularda disiplin çerçevesi net bir şekilde çizilmiştir. Zaten disiplinin olmadığı veyahut uygulanmadığı yerde kargaşadan, parçalanma tehlikesinden ve savaştıramama halinden bahsedilebilir. Komutanında buradan hareketle bulunduğu her alanda disiplinli yaşamayı, disiplini oturtması, bunu kendisinde yaratması gereklidir.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da kişi kendisinde değişimi başlatmalıdır. Düzelmeyen düzeltemez, disiplinli düzenli yaşamayan birisi güç içinde etkili bir yer tutmayacaktır. Gerilla, başarı için öz disiplini esas alır. Kişinin sistem içi yaşamdan getirdiği küçük burjuva özgürlüğünün etkilerini aşmayı, anarşizmi değiştirip dönüştürmeyi, örgüt disipliniyle yaşamayı, savaş disipliniyle yaşamayı da ordu yapısı içinde komutan öğretir. Yani bir komutanın eğitime ilerletme görevi de vardır.

Komutan, yoldaşların çevresindeki dinamiklerinden yararlanması, onları öne çıkarması ve geleceğin komutanlık yapısını sağlam temellerde parça parça kurması önemli bir husustur. Yoldaşlarının dinamiklerine bend olup gelişmesini engellememelidir. Eleştirilerine kulak veren, onlarla iletişimini koparmayan, inisiyatif vermekten çekinmeyen, kişileri pratikte sınavabilen vs vs yanları olması gerekir. Ancak komutan yoldaşın böylesi olumlu devimci yanlarını talimat dinlememeye, kafasına göre davranmayla, eleştiri adı altında boşa düşürme yaklaşımıyla ele alıp ilişki geliştirenlere karşı da yapıdan komutanlığa kadar her yoldaş bilinçli olmalıdır.

Öncüleşme

Öncüleşme konusunda partimizin tarihsel bir perspektifi vardır o da “her aktivist kendi faaliyet alanında bir önder olmalıdır”perspektifi. Partinin her faaliyetçisi, militanı bulunduğu alanda partiyi yaşatan, var edendir. Bir yerde Maoist Komünist Parti militanı, faaliyetçisi vs varsa orada Parti var demektir. Yani burada örgüt yok, çalışma yok, tek kaldım vs gibi yaklaşımlarımız aslında yanlıştır. Belki yetersiz kalırız veya zorlanırsak ama elimizden geleni yapmalıyız. Bir

yerde görevliysek, savaşçıysak orada Partiyi temsil etme, Partiyi yaşatma yaklaşımında ve perspektifine sahip olmalıyız. Partililer yok, komite yok, önderlik yok vs vs gibi yaklaşımlar bizim mücadelede elimizi kolumuzu bağlar ve bizi hep yakınan çözümsüz bireyler konumuna düşürür.

Her yoldaş, bulunduğu alanda tek başına da olsa Parti duruşundan taviz vermemelidir. Displinde, işleyişte, yaşamda, ilişkilerde, üslup ve hitapta o kişi MKP’lidir, HKO’ludur, PHG’lidir. Yaklaşımımızda artık ‘BEN’ yoktur. Tartışmalarımızda, görüşlerimizde, yaşam biçimimizde belirleyen olarak örgüt vardır. Zaten öncüleştirmek dar anlamıyla bir örgütsel konuma sahip olmak değildir, örgüt konumuna da sahip olmadan, örgütün olmadığı yerlerde örgütü-örgütlülüğü örgütleyebilecek niteliğe ve iradeye sahip olmaktır. Öncüleştirmenin yolu buradan geçer. Bir fabrikada, bir mahallede, bir okulda partinin siyaseti doğrultusunda örgütlenme yapabilmek, halkı örgütleyerek halk ile buluşturabilmektir.

Spontane, kendiliğinden gelişen durumlarda tavır takınabilme, örgüt içinde – yoldaşlar bileşeni içinde yanlışlarla mücadele edebilme, bulunduğumuz her yerde örgüt tavrını ve disiplinini ortaya çıkarmak... tüm bunları yapmak için üstten-Partiden talimat beklemeden harekete geçebilmek öncüleştirmenin önemli ayırt edici özelliğidir.

Örgüt boşluğu olan yerlerde de öncüleştirmeye yetkinliğini sergileyebilme önemlidir. Örgüt yöneticisinin veya temsilcisinin, komutanının olmadığı yerlerde de öncüleştirmeye, Partiyi layıkıyla temsil etme, örgütleyebilme başarısına sahip olmaktır.

Hatta, Parti yöneticisi veya komutanının olduğu yerde de Parti görüşlerimize, işleyişimize yabancı-hatalı durumlar

varsa Partinin ilkelerini, doğrularını ısrarla savunma ve uygulama her yoldaşın görevidir. Doğru bir öncülük böyle yakalanabilir. Ancak, belirtmek gerekir ki sorumlu yoldaşın, komutan yoldaşın iradesini tanımamak, eksiklikleri büyütme, inisiyatif kurmak, sorumlu yoldaşları işlemez hale getirip sonunda “ben Partinin söylediğini-savunduğunu yapıyorum” demek Parti bayrağı altında Partinin altını oymaktır. Öncüleştirmeye de bu değildir zaten.

Öncüleştirmeye, Partinin perspektiflerini uygulama-uygulatma, disiplini uygulama-uygulatma, kendini ve etrafını örgütlü kılma, Partinin temel teorik-politik görüşlerini kavrama ve kavratma ile sağlanabilir. Sorumlu yoldaşların her talimatını tartışmaya sunma, öneri adı altında talimatları sürekli tartışma, tartışmaya açılmasa bile pratiklerle boşa düşürme, yoldaşların eleştiri ve perspektiflerini küçümseyip ciddiye almama, talimatlar karşısında zoruna gitme, sorumlu ve komutan yoldaşların yaşlarına bakarak deneyim ve tecrübesini, görev ve sorumluluklarını küçümseme gibi yaklaşımlar bırakalım öncüleştirmeyi, saflarda kabul edilemeyecek pratiklerdir ve bunlar anarşizmden etkilenmiş küçük burjuva özgürlükçü anlayışın etkileridir. Kendini çok iyi bilen olarak merkeze koyan, ama sorumlu yoldaşlarını tanımayan anlayış kendisini öncüleştirmenin yakınında bile hissetmemelidir.

İyi bir komutan olabilmek, öncüleştirebilmek için ilk önce iyi bir savaşçı, iyi bir öğrenci ve örgütçü olmak, savaş ve örgüt kavramak gerekir. İlk önce uygularsan uygulatabilirsin, kavransan kavratabilirsin, değişirsen değiştirebilirsin!

2.Askeri Konferans belgelerinden.....

MİLİTAN DEVRİMCİLİK-DEVİRİMCİ YAŞAM

Militan devrimcilik-devrimci yaşam konusunu ele alırken, devrimci-örgütlü bireylerin ‘nasıl yaşamalı’ konusu ile başlamak gerekir. Çünkü tek tek devrimcilerin yaşamı militan devrimciliğin ilk adımı ve belirleyicisidir. Kendisine devrimci sıfatını yakıştırıp, disiplinsiz, yarı-lümpen, örgütsüz yaşayan bir kişiye militan devrimci demek gerçek dışı-hayal ürünü olacaktır.

Göstermelik militanlıkların ve sonrası, sistem içi yaşama geri dönenlerin, yada düşmana giderek ihanetçi olanların yaşamlarına bakarsak eğer, gerçeği ört bas eden birkaç maskenin ardındaki somut kişiliği, yaşam tarzını iyi görebilsek, devrimci yaşamın ve militan duruşun nasıl birbirini tamamlayan hususlar olduğunu görürüz. Ve aynı zamanda soyut bir kavram değil de, kişinin yaşam pratiklerinde açığa çıkan yaşamın kendisi olduğunu görürüz. Militan devrimcilik bir yaşam pratiğidir. En ufak pratiğimiz, yaşama verdiğimiz değer, yoldaşlığımız, bağlılığımız hepsi tek tek yaşama yansıyan etkenlerdir. Bu özellikleri yapmacık olarak sunmak zaten zordur. Öyle yada böyle, düşman karşısında yada devrimci yaşamın zorluklarında bireylerin gerçek yüzleri kısa sürede açığa çıkacaktır. Bundan dolayı devrimi-devrimci yaşamı bir duruş haline getirmek zaman ister, deneyim tecrübelerden öğrenmeyi, mütevazılığı ve devrime-partiye ve yoldaşlara bağlılığı şart koşar. Öteki türlü maske olarak kullanılan tarz kısa sürede düşecektir.

Devrimci bireylerin yaşamını, nasıl yaşadığını ele almalıyız ki örgüt çalışması da yürüttüğümüz devrimci savaşta ilerletilebilsin. Çünkü örgüt bireylerden oluşan canlı bir organizmadır ve bu bireylerin yaşamı çok önemlidir. Kişinin yaşamı devrimciliği yakalıyor, kendi niteliği, kendini örgüte katması o kadar ileri olur. Örgüt bireyleri ileri olursa örgütün attığı adımlar da o kadar sağlam olur. Örgüt bireylerden oluşan canlı bir organizma ise bu organizmada militanca savaşan tek hücre bile kalsak organizma sağlığına kavuşana dek mücadele yürütme gücünde olmalıyız!

Militan devrimcilik-devrimci yaşam, zihinlerimizde tasavvur ettiğimiz soyut teoriler ve kavramlar silsilesi değildir, ideolojinin, deneyimlerin örgütlü yaşama uygulanmasıdır. MLM ideolojisi kadar, sosyalizm teorisi kadar somuttur. Bizler olması gereken militan duruşu soyut, zihnimizde ütopyalardan oluşan bir ürün olarak ele

alamayız. “Ben böyle düşünüyorum” diyerek yaşamdaki yansıması farklı ise kavrayış sorunu var demektir. Bizler kişilik sorununun, militanlığın ölçütlerini ortaya koyarken maddi-somut dünyanın koşullarını göz önünde bulundurarak bir aşama yakalayabiliriz. Fedakarlığın somutlaşması gerekir, örgütçülüğün somutlaşması gerekir, yoldaşa bağlılığın somutlaşması gerekir, bunları uygularken de devrimci sınıf savaşımımızın ihtiyaçlarından yola çıkarız. Düşler dünyasında tanrılar ve tanrıçalar ile kendimizi avutamayız. Örneklerimiz, ideal yaşam ve duruş açısından mirasımız zengindir. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın her birinin tek tek yaşamları bizlerin kılavuzu olmalıdır.

Faşizmin bize yönelttiği saldırı, katliam ve işkenceler kadar somuttur devrimci yaşam ve militan duruş. En önemlisi de bizim bunlara karşı vereceğimiz cevapların, direnişlerin temelini de devrimci yaşamımız ve militan duruşumuz belirler. Sınıf kininden yoksun, düşmanı gördüğünde öfke duymayan, öldürülmek ve tutsak edilme riskini göze almayıp mücadele dışına çıkan, ilk tehlike ve riskte kendisini çemberin dışına atan bireylerde militan duruş, örgütçü gibi özellikleri arayamayız. Şöyle anlatılabilir, bir devrimciye yaraşır şekilde yaşıyorsak militan devrimci görevimizi de yerine getirebiliriz. Bundan dolayı bu iki husus birbirinden ayrılamaz.

Militan devrimci eleştiri öz eleştiride de belirleyici ve ileri olmalıdır. Örgüt mekanizmasının işlemesi için hiçbir kaygı gütmeyen kendisini katar. O yüzden kendi hatalarıyla yüzleşme cesaretine sahip olmalıdır. Her gelen eleştiriye kapalı, cevap vererek, tepki göstererek, kabullenmeyerek militan duruşun ilerlemesini yavaşlatmaz, duruşunu zayıflatmaz.

Militan devrimcinin kaygıları devrim ve Parti çıkarları doğrultusunda olduğu için eleştirirken yapıcıdır, eleştiri tarzıyla yoldaşlarını işlemez hale getirmez, bireysel kin ve öfkeye başvurmaz.

Eleştiri yaparken çözüm yolu da gösterir, kızmak için, eleştiri olsun diye eleştiri yapmak devrimci yaşamın bir parçası olmamalıdır. Öz eleştiriye karşı

yaklaşımımızdaki ilerlilikte, yoldaşlara karşı samimiyetin, örgüte karşı şeffaflığın göstergesi-pusulasıdır ki, militan duruşun ilerletilmesi için de bu zaruridir. Devrimci militan duruşa sahip bir yoldaş, resmi olarak Parti üyesi olmasa bile Partilileşmesini bilendir. İdeolojik donanım, Parti işleyişini kavrama, uygulayıp uygulatma, mütevazilik, fedakar ve yoldaşlarıyla bütünleşen her yoldaş Partilileşmiştir. Partilileşmek sadece üyelik değildir, onu dahi aşan bir yaşam sürmektir.

Yoldaşlar arası ilişkide mahalle-grup-ahbap ilişkisi kurmak ta zayıflar, geriletir. Bir yöneticinin sorumlusu olduğu yoldaşlara yaklaşımı, tek tek her yoldaşın sorumlu yoldaşlara, üstün alta-altın üste yaklaşımı karşılıklı olarak birbirini özne gören, resmiyeti bozmayan bir yaşam ilişkisi-kurması devrimci yaşam halini almalı ve karşılıklı ilerlemenin sağlanması hedeflenmelidir.

Parti ve devrim bilincimiz mücadele gücümüzü de etkiler, artması yada azalması gibi konularda etki yapar. Devrim için kitlelerin örgütlenmesi, bu örgütlenme için partinin önderliğinin zorunluluğunu ve hayati önemini bilince çıkartmak Partiye ve Parti çalışmalarına karşı yaklaşımımızı da belirler.

Partinin ideolojik, politik, siyasi çizgisini bilinçle ele alma, savunma ve sahiplenme, pratik örgütlenmelerinde büyük bir bir katılımla yer alma, Parti belgelerine eleştirel gözle bakabilme yeteneğini kazanma, Partiye bağlı örgütlenmelerin dışında kalmadan, bizzat büyük-küçük, legal-illegal demeden kurumlarının içinde yer alarak faaliyetleri güçlendirme, çalışma yürüten ve sorumluluk alan yoldaşların inisiyatiflerini tanıma, onlara yardımcı olma, onları sahiplenerek eksikliklerini eleştirme gibi noktalar da militan devrimcilik için gereklidir ve gelişimi için de ihtiyaçtır.

Militan devrimcinin yaşamı ortaklaştıran, komün ruhunu yaratan, bireycilikten uzak bir niteliğe sahip olması gerektiği su götürmez bir gerçektir. Bireysel gelişim adına

bireyselliği yaşatan, vakit öldüren veyahut böyle yaşayan yoldaşlara karşı müdahalesiz kalan, o yoldaşları açmada ve ilerletmede sorumluluk görmeyen/hissetmeyen tarz da militan devrimcilik açısından sağlıklı bir yerde değildir.

Bu yönüyle kolektif-komünal yaşamın örgütlenmesinde, yaşama kendimizi katmada, yoldaşlarla paylaşımlarımızda kısacası devrimci yaşamın kurulmasında, örgütlenmesinde ve yaşatılmasında militan devrimci rolümüzü oynamalıyız. Yoldaşlarını küçümseyen, abilik-ablalık ilişkisi kuran, mahalle arkadaşlığı ilişkisini koruyan, azar çeken-fırça atan bunu kendisinde hak gören anlayışların Parti ruhunda, yaşamında ve çizgisinde yeri yoktur, olamaz. Öğreten, ilerleten, duygularına yenik düşmeyen, ihtiyatlı, yoldaşlarına güvenen sorumluluk sahibi yoldaşlar ve yoldaşlık; tek tek parçalardan başlayarak tüm Partiye kazandıracaktır. Tarihi Muhasebe'mizin de değerlendirdiği doksanlarda ki yönetici tarzları (savaşçılar pskolojik ve fiziki şiddete uğruyor, kadın yoldaşlar yine öyle) partiye sızan ajan-iş birlikçilerin de gizlenerek Partide ilerlemesine yol açmış ve Partiyi adeta çürümeye-yozlaşmaya sürükleyerek iç kaoslar yaratmıştır. Hareketimiz engin tarihi tecrübelerle sahip bir Partidir ve bir çok konuda önümüz aydınlıktır.

Militan devrimcilik ve devrimci yaşamı örüyorsa 1. Askeri Konferansımızda da gündeme alınan 'Çizgi Gerillası' hattını kavramalıyız. Parti çizgisini öğrenmek-uygulamak, eylemi ve sözü, somut yaşam pratiği buna uygun düşen bir gerilla tipidir burada anlatılmak istenen. Devrimci militan gerek kendi öz yaşamında, gerekse örgütsel çalışmalarında disiplin unsurunu atlamadan yaşamalıdır.

Günümüz gerici kapitalist sisteminin karşısında proleter devrimci Partinin çelikten disipline edilmesi şartı hepimizin kabülüdür. Bu disiplini de içteki demokratik merkezîyetçi nitelikte hiyerarşik yapıyla elde edebiliriz. Savaş örgütümüz açısından da savaşçı komutan ilişkisi, öz disiplin bizleri var eden etmenlerdir. Komutayı önemsemek sahiplenmek, her görevi istekle ve özümseyerek yerine getirmek, her çalışmada en iyi şekliyle görevimizi yerine getirme arzusu ve iradesine sahip olmak yaşamın kopmaz bir parçası olmalıdır.

Biçimsel bakımdan disipline bakarsak, emir komuta, Bolşevik-Maoist Parti modelinde altın üste, azınlığın çoğunluğa tabi olması kısaca demokratik

merkeziyetçilik ilkesi gibi noktalardan bahsedebiliriz. Tabii ki bunlar keyfi olarak tercih edilen işleyiş biçimleri ve araçlar değildir. Sınıflı dünyamızın dayattığı stratejik araçlardır. Hele ki savaş alanında bunun önemi kavranmazsa yenilgi kaçınılmaz olur. Ancak; disiplin daha fazlasıdır, disiplin bir devrimci militan için yaşamın vazgeçilmezidir. Disiplin tek başına örgüt kurallarına uyma, talimatları yerine getirme değildir. Disiplin varsa devrimci örgüt, devrimci yaşam inşa edilebilir. Bu disiplinden kasıtta öz disiplindir.

Burjuvazi de, eğitim sisteminde, askerlikte, fabrikada çok disiplindir. Ama onların disiplini sömürüyü uzatmak, kapitalist sistemi sarsacak ufak bir kıvılcığı ezmek, karını arttırmak, sistemini daha iyi korumak içindir ve kendileri dışında kalan her insana uygularlar. Yasalar, disiplin kuralları kendilerini bağlamaz başkalarına uygulanır. Bundan dolayı mantık dışıdır, biçimseldir, baskıcıdır.

Proletarya ve ezilen kitleler ve onların öncüleri için ise disiplin; sınıfsız sömürsüz bir dünya içindir, sosyalizm ve komünizm için yürütülen savaşın yasalarıdır. En başında kendi sınıf çıkarları için disiplini uygularlar.

Bundan dolayıdır ki biz devrimcilerdeki disiplin anlayışı gönüllülükle kabul edilir, bilinçle ve mantıkla kavranır, özümseilir ve canlı dinamik bir anlam ifade eder.

Che disiplin için şunları söyler; “Disiplin, akla ve mantıklı nedenlere dayanan inançtan kaynaklanmalıdır. Böylece, kendi iç disiplinine sahip bir insan yaratmış oluruz.”

Disiplin kesinlikle bilinçle yoğrulmak durumundadır, bilinçten yoksunsa eğer disiplin dayatmacı-zora dayalı olmaktadır. Bunu da devrimci ordular esas almazlar. Çünkü devrim ordusu yazılı çizili örgüt hukukuyla yetinmez, öz disipline varmayı hedefler.

Devrimci militanda ki öz disiplin, kişinin kendini, hem örgütün hem de savaşın ihtiyaçlarına, kurallarına göre uyarlamasıdır. Kaldı ki, kadroların, militanların niteliği, her türlü savaş ve devrim görevini yerine getirme, getirebilme ölçütüne bağlıdır.

Zaten disiplinde, planlı ve örgütlü yaşamak, talimatlara ve görevlere bağlı olmak, istenilen işi ve ihtiyaçları yerine getirmektir. Bunu robot misali, gözlerimi kaparım vazifemi yaparım anlayışıyla ele almaz. İlkelerin bilincinde, görev ve sorumluluklarında dogmatik olmayan, yaratıcılığını ve kendi bilinçli dinamik rolünü de koyandır.

(.... ....)

2.Askeri Konferans belgelerinden.....

NASIL BİR GERİLLA, NASIL BİR MİLİS GÜNE CEVAP VEREBİLİR ?

21.yy'da gerillacılık nedir? Sorusu önemli bir yerde durmaktadır. Her gün kendimize sormamız gereken bir soru olarak orta yerde durmaktadır. Gerillacılık bir biçime, bir alana sıkıştırılmamalıdır. Yani nerede, nasıl bir gerillacılık yürütüleceği reel dünyanın ve onun üzerinde cereyan eden üretim ilişkilerinin biçimi ile değerlendirilip sonuçlandırılmalıdır. Teknik ve teknolojinin geliştiği çağımızda savaşın biçimleri de olduğu yerde kalmamaktadır. İnsan ve onun bilgisi geliştikçe yaşamın içindeki bütün olgular da bundan etkilenmekte bir değişime uğramaktadır. Günümüzde temel insan davranışlarından, yaşam formlarına her şey değişim geçirmiştir-geçirmektedir. Gelişen bilginin yeni seviyesinde kendini ifade etmektedir. Örneğin iletişim, eğitim, sağlık, savaş, ordu, devlet, örgüt vs. vs. bu anlamıyla savaşan güçler ve bunların insanları da kendini değiştirmekten yeni bilginin seviyesine göre bir hareket tarzı oluşturmaktan çekinmemelidir.

Gerilla öncelikle ilişkilendiği her şeyi tanımlamalı ve anlamaya çalışmalıdır. Başta da kendisi ve pratiği ile başlamalıdır. Günümüzde gerillacılık nasıl yapılmalıdır sorusuna ezberci yada subjektif cevaplar vermek yerine tarihsel örneklerden feyiz alarak yeni biçimler açığa çıkarmasını da bilmelidir. **Gerillacılık bir yaşam**

biçimidir. Alanına göre belirlenen bir tanımlama değildir. Yani şehire ve kıra sıkıştırarak ifade edilecek bir şey değildir. En başta yerleşik yaşam alışkanlıklarının dışında bir yaşam olan gerillacılık, yerleşik kalıplar, düşünce ve yapma biçimlerini de ret eder. Bulunduğu her bir alana göre bukalemun misali dış görünüşünü uyduran gerilla, bulunduğu alana uygun yaşam biçimleri geliştirir. O kamuflajı sadece bir dış görünüş değil, düşmanını her yerde atlatacak, onu boşa düşürecek, aynı zamanda ona darbe vuracak davranışlar biçimi olarak görür.

Gerilla savaşı yani hareketli savaş, yani yıpratma savaşı, yani uzun süreli savaş tahkim edilmiş büyük ordular yaratılmadan önce sürdürülen bir biçimdir. Şimdiye kadar dünya üzerinde bu biçimle baş edebilen bir ordu yada teknik bulunmamıştır. **Gerilla savaşı hala üstün bir savaşım biçimidir.** Ama bu yürütüldüğü alanlarla alakalı değildir. Esasta onun hareket tarzı ve yapısı ile alakalıdır. Bir savaşta konumlanacak alanlar önemlidir. Fakat bu reel üretim ilişkilerinin yarattığı antagonist çelişki ve bunun nihai çözümünde oynayacağı rol kadar önemlidir. Bugün kırlar yarın şehirler. Mevcut üretim ilişkilerinin

değişimi konumlanacağınız yani esas örgütlenme alanlarını değiştirebilir. Ama gerilla savaşı öyle değildir.

Üretim ilişkileri değişse de o değişmez. Taktik yenilikler olur ama esas biçimleri aynıdır. O zafer yada yenilgide size garanti verir. Örneğin **düzenli ordular yenilip tasfiye olur. Ama gerilla savaşı yenilmez, yani tasfiye olmaz. Doğası gereği küçük gruplardır, doğası gereği hareketlidir, doğası gereği düzensizdir. Bundan kaynaklı süreklidir. Yenilgileri olur ama bunlar dönemsel ve geçicidir. Tasfiye olmaz sürer. Yeniden güçlenir yeniden saldırır. Yenilir yine devam eder.**

Bu günün gerillasında olması gereken özellikler insiyatif sahibi, çok yönlülük, bir branş da uzman, ideolojik olarak gelişmiş, illegalite de yetkinleşmiş, tekniği kullanabilen ve gelişmeye açık olmalıdır. Bunlar olmazsa olmazdır. Bu başlıkların altı her dönem yeni bakış açılarıyla doldurulabilir fakat bunlar savaşların gelişim seyrine bağlı olarak temel alınmalıdır.

Düşmanın, onun savaş biçiminin, ordularının yapısının değiştiği yerde devrimci savaş güçleri, gerilla da değişmek zorundadır. Güncel sorun sadece İHA-SİHA'ya dönük taktik geliştirmek değildir. Bu sadece işin bir yanındır. Geçmişteki gibi yarı lümpen yarı deneyimli savaş güçleri ile bir başarı elde edilemeyeceği ortadadır. Çin, Vietnam, Küba, Nikaragua, Türkiye-Kuzey Kürdistan vb. yerlerdeki deneyimlerin gösterdiği gibi bir insan yada savaşçı biçimi ile gerilla savaşı sürdürülebilir oluyordu fakat bu gün bu aşımak zorundadır. Sadece köylü, sadece işçi, sadece öğrenci kimliği yada kişiliği yeterli değildir. Bu kişilikler dün ideolojik düzeltme ve temel askeri eğitimle savaş gücü olabiliyordu ama bu gün bu yetersiz ve kaybedilecek bir muharebenin ilk adımı olarak okunmalıdır. Bundan dolayı savaş güçleri de kendini, kadrosunu, örgütsel yapısını, eğitim-örgütlenme anlayışını, temel taktiklerini güncellemeli ve yenilemelidir. Kullanılan argümanlar, başvuru taktikler, hareket tarzları, eğitimler hala geçmiş alışkanlıkların devamı niteliğindedir, güne cevap olabilmesi için sürekli aşılmalıdır.

Düşmanın geliştirdiği her yeni taktik ve teknik devrimciye, gerillaya da güncel yeni görevler yüklemektedir. Eski biçimle kalıp düşmanı yenmek mümkün değildir. Sadece eski kavrayış ve bilgi yeterli olsaydı, yada mesele sadece bunu uygulama meselesi olsaydı devrim mücadelesinde yitirilen onca insanın bilgisi ve pratiği bunun üstesinden gelmek için yeterli olurdu, fakat sorunlarımız daha kapsamlıdır. Güncel olarak çok yönlü gelişen, ideolojik olarak donanımlı insan toplamına ihtiyaç olduğu açıktır.

Profesyonellik güncel anlamda bütün yaşam alışkanlıklarını yenileyip mücadelenin ihtiyaçlarına cevap olmak demektir. Sadece tarih kitaplarında anlatılan yada eski belgelerde ifade edilen profesyonellik tanımı bu gün yetersizdir. Her gerilla bir komutan düzeyinde olmalıdır. Aksi taktirde başarı mümkün değildir. Gelişen tekniğin karşısında daha da küçük gruplara ayrılmak, deneyim ve yapmada daha yetkin olmayı gerektirmektedir. Kendi başına yönünü bulma(politik olarak), tıkanmanın olduğu yerde çözüm üretme, ideolojik yeterlilik bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulan ve duyulacak olan özelliklerdir. Bunlarda yetersizlik tek tek bireylerde dahi olsa başarının önünde engel olacaktır. **Her gerilla, pratik içindeki her bir devrimci, kendini, üzerinde yeni bir yapı inşa edilecek kadro olarak tasavvur etmelidir.** Bireysel istem ve öznel değerlendirmelerden ziyade, hareket ve mücadelenin ihtiyaçlarını anlama, kendini bunları çözümleyecek yeterlilikte donatmalıdır.

Mücadelenin büyük oranda geriye düştüğü, mücadele güçlerinin yapısı ve kitlesinde büyük oranda gerilemelerin olduğu bu dönemde sağlıklı bir ilerleme için sağlam bir temel olmalıdır. Devrimci özne, gerilla kendini bu temel olarak görmüyorsa büyük yanlış ve gereksiz bir enerji harcaması içerisindedir. Olası subjektif değerlendirmeler ile öznel istemlerin bireyi yanlışlığa götürmesi kaçınılmazdır. Geleceğe doğru bir perspektif ile yönelinmezse başarılı bir sonuç üretilemez.

Uzun süreli savaş gerçeği gözden kaçırılmamalıdır, kararlılık, devrimci coşku olmalıdır, bu mücadelenin sürdürülmesi için olmazsa olmazdır. Fakat bu kararlılık gerçek zamandaki gerçek insan topluluğu ve ilişkilerini değerlendirme de bireyi yanlışlığa sürüklememelidir. Devrimci özne-gerilla evrimci tarihin her anında koşullara karşı dönüştürücü rolü oynamalıdır. Fakat gerçek dünyayı anlayabildiği oranda bu mümkün olacaktır.

***

Yaşadığımız yüzyıldaki iletişim-bilişim ve teknolojik alandaki gelişmeler, savaşlarda ve savaş sahasında da bir dizi gelişmeyi ve değişikliği meydana getirmiştir. Savaşın karakter özelliklerinde, yürütülüş biçiminde, taktik ve tarzlarında, bir bütün olarak savaş konseptinde değişimler gündeme getirmiştir. Bu değişim ve gelişmeler karşısında kendini yenilemek devrimci savaşı sürdürebilmek için zorunludur. Savaş

eski biçimde ele alınamaz ve sürdürülemez duruma gelmiştir, savaşı yürüten taraflar değişimleri doğru tahlil edip yeniden şekillenmeyi gündeme almak zorundadırlar. Kısacası yeniden yapılanma devrimci savaş güçleri açısından zorunlu bir ihtiyaçtır.

Bugün egemen sınıflar ve egemen burjuva devletler yüz binlerce insanla değil, teknik desteğe dayanan daha az güçle karşı devrimci savaşlarını yürütmektedir. Bu nedenle savaşı sürdürebilmek ve zafer kazanabilmek daha nitelikli ve donanımlı olmayı, tarz ve taktiğin yenilenmesini ve sürekli güncellenmesini gerekli kılmaktadır.

Savaşı geliştirmek, karşımızdaki düşmanı tüm yönleriyle tanımak ve onun hareket tarzını boşa çıkarmak, ona darbe vurmakla olanaklıdır. Düşmanı boşa çıkarmak yalnız teknik boyutuyla mümkün değildir, aynı zamanda çok yönlü kapasitemizi geliştirmek, bireylerin kültürel şekillenişinden ideolojik duruşuna kadar bir çok faktörü de düşünmek ve başarı getirmeyen tarzları da aşmak gerekiyor. Düşman karşısında insanın bilinçli dinamik rolünün açığa çıkarılması elzemdir.

Faşist “TC” devleti ve ordusu bugün savaşı esas olarak, istihbarat, teknik, profesyonel güç ve psikolojik savaş

temelinde yürütmektedir. Bu dört temel etkeni birbirinden ayrı değil aksine birbiriyle bağlantılı bir biçimde uygulamaktadır. Yani yalnız tekniği kullanmasıyla bir sonuç elde edememektedir, bunun için yer ve hava istihbaratına gereksinim duymaktadır, aynı şekilde profesyonel-egitimli gücü de tek başına etkili sonuçlar elde edememektedir, tekniğe ve istihbarata da ihtiyaç duymaktadır. Ve esas olarak hem kara hem de hava operasyonlarını esasta somut istihbarat temelinde gerçekleştirmektedir.

Bu durumda devrimci savaşın sürdürülmesinde ve geliştirilmesinde ilk dikkate alınması gereken gizlilik-illegalite olmaktadır. Gerillanın ve tüm devrimci savaş öznelerinin bugün değiştirmek zorunda olduğu hareket tarzının başında gizlilik gelmesi de bundandır. Düşmana bilgi gitmemesi için, hareket tarzı, halkla kurulan ilişkiler, muhabere, teknik kullanımı, konaklama, üstlenme ve eylemler de gizliliğin titizlikle ele alınması en önemli hususlardandır. Bu, ilk önce kendini-gücünü-örgütünü-partini koruyarak işe başlamak demektir. Ve devrimci savaşın geliştirilmesi ve sürdürülmesinde ilk öncelik burasıdır. Bu adım atlanarak devrimci savaş arzulandığı gibi geliştirilemez, hedeflendiği gibi de sürdürülemez.

(.... ....)

ÖZELÖZE
SAYIP ÇIZLDES EZLE

“ÖZGÜRLEŞMİŞ DÜŞÜNCEYE PRANGA, ÇELİKLEŞMİŞ İRADEYE KURŞUN İŞLEMEZ”

Komünist önder Cüneyt Kahraman (Savaş) yoldaşın önderliği ve yol göstericiliği bugünde kararlı adımlar atmamızda, tıkanıklıkları zorlamamızda bize öğretmenlik yapıyor.

Kamile Öztürk 2. Askeri konferansımız da kendimize şiar olarak benimsediğimiz “Özgürleşmiş düşünceye pranga, çelikleşmiş yüreğe kurşun işlemez” sözü Savaş yoldaşın ve tüm diğer ölümsüz yoldaşlarımızın talimatı olarak bilincimize kazanıyor.

Devrim adına sürdürdüğümüz savaş, ancak geçmişten dersler çıkarılarak, bu temelde eskiyi yeniyile buluşturarak, savaş pratiklerimizi çoğaltarak, hedeflerimizi geliştirerek ve en önemlisi de en hareketsiz olduğumuz koşullarda dahi komünist öncümüz Savaş yoldaşında ifade ettiği gibi karamsarlığa düşmeden ve onu düşmandan daha düşman bilerek sınıf mücadelemizi geliştirmek zorundayız.

Biliyoruz ki koşullarımız ne olursa olsun, zorluklar ne kadar aşılmaz gibi görünse de görünsün insanın bilinçli dinamik rolü her olguda belirleyicidir. Konferansımız da bu çizgiden hareketle, başta ölümsüz yoldaşlarımızın bıraktığı tarihsel mirası da yüklenerek, imkansız denilen her şeyi imkanı kilmayı kendine hedef etmiştir. Bu yüzden düşüncelerimiz de, yüreğimiz ve bilincimiz de hiçbir saldırının kuşatması altında değildir.

Her bir saldırı karşıtı olan yeni savaş mevzileri oluşturur. Her saldırı istemeden de olsa yeni karşı cephe açar. Bu cephelerin ve mevzilerin güçlendirilmesinin öneminin farkındayız. Bu nedenle geri durmak değil, cüretle, öne çıkarak ve savaşarak bu yolu yürümeye kudretimiz olmalıdır.

Kamile Öztürk (Nuray) yoldaşın ismini taşıyan 2. Askeri Konferansımız silahlı mücadele de kadınların görünür olmasını kendine ilke edinir. Azımsanmayacak bir silahlı mücadele tarihi olan Partimiz kadın yoldaşların tecrübesinden ne yazık ki yoksun kalmıştır. Katılım boyutuyla kadın varlığı Partimiz için önemli bir

birikimdir. Bu birikimin kadınların savaş içindeki özgün durumlarını açığa çıkaracak, bu özgünlüklerden edinilen bilgi, birikim ve savaş deneyimini sonraki kuşaklara aktaracak bir işlevsellikten uzak kalmıştır.

Kadın yoldaşlar savaş tarihimizde hep var olmuş, fakat isimlerine, anlarına, mücadelelerine dair az şey konuşulmuş, az şey söylenmiştir. Geçte olsa bu gerçeği görmek ve tanımlamak tüm kadın yoldaşların irade, eylem ve sözlerine tekrar yeni baştan mücadele ile buluşturmak bizim için önemlidir. Aynı zamanda bunu zorunlu bir görev olarak gördüğümüzü belirtmek isteriz.

Kamile Öztürk (Nuray) yoldaş Parti tarihimizde gerilla alanlarında ölümsüzleşmiş ilk kadın yoldaştır. Kamile yoldaş mücadele yaşamı sadece gerilla mücadelesi ile sınırlı değildir. İlk olarak şehirlerde başladığı illegal mücadele kendini sınıf savaşımının en keskin dönemlerine taşımıştır. Daha henüz şehir çalışmalarındayken düşmanın saldırıları karşısında sarsılmaz bir irade ortaya koymuştur. İşkencede tecavüze uğramış, zindanların ağır koşulları altında kayaları delen direngen bir çiçeğe dönüşmüştür.

Devrimci bir kadının düşman karşısındaki tavrını ilkeli bir biçimde sergilemiş, kadın devrimcilerin tecavüz ve taciz gibi cinsel işkence yöntemleriyle iradesizleştirilemeyeceğini, bunun da düşman işkencesinin bir parçası olduğunu politik duruşu ile ortaya koymuş, burjuva mahkemelerini yargılamıştır.

Kamile (Nuray) yoldaş hiçbir saldırı altında yılmamıştır. O aksine zindandan çıkar çıkmaz yönünü gerilla alanlarına/savaşına dönerek sınıf savaşımına ve kadın özgünlük mücadelesine devrimci kadın iradesiyle önemli katkılar sunmuştur. Katılım tarihini dahi düşündüğümüzde Türkiye-Kuzey Kürdistan topraklarında bir kadın olarak gerilla savaşında yer almak, hele ki bütün ön yargılara inat o zorlu dağ yollarını aşındırmak büyük bir irade ve bilinç gerektirir. İşte bu bilinç ve irade Kamile yoldaşın Partiyle buluşan devrimci kişiliğinde açıktır.

Onun gerilla mücadelesinde ölümsüz kılan öncü kimliği, devrimcilerin bile toplumsal geri kabullerine,

erkek egemen değer yargılarına bir itirazdır. Kadın gücünün savaşta önemsiz görüldüğü, hatta çoğunlukla yük olarak algılandığı bir dönemde devrimci kadın iradesiyle işin tam merkezindedir. Bundan ötürü o Partimizdeki tüm kadın gerillalar ve kadın yoldaşlar adına gerilla savaşımızın ilk kıvılcımıdır.

Savaş tarihimizde Kamile yoldaş başta olmak üzere nice kadın yoldaş can bedeli bir tavırla savaşın içinde yer almışlardır. Fakat kendi tarihimiz başta olmak üzere kadın komünistlerin ve devrimcilerin pratikleri hep en az anlatılan ve en az konuşulan meselelerin başında gelmiştir.

Kamile Öztürk 2. Askeri Konferansımız tarihten bu yana gelişmiş olan hatalı anlayışlara öz eleştirel bir cevap niteliği taşımakla beraber, kadınların devrimci savaşta görünmeyen tarihini açığa çıkartmanın da simgesel bir anlamıdır.

Ali Haydar Yıldız 1. Askeri Konferansımızda yer alan “**devrim için her şeyi yıkacağız**” şiarına da değinmeden geçmek doğru olmaz. 1. Askeri Konferansımızda söylenen o söz-şiarımız ordumuzun içindeki ihtiyaçsallığı gözler önüne serer. Sadece kuru bir savaş ile yol yürünemeyeceğini anlatır.

Devrimi başlatmanın ilk ilkesi insanın kendisinden başlattığı değiştirme eylemidir. Yani yıkmak ve yeni baştan inşa etmek. Bu kaba bir yıkıcılık ve zor yoluyla dönüştürme eylemi değildir. Bilinir ki bu yöntem düşmana- karşı devrimcilere uygulanan bir yöntemdir.

Devrim sadece kendini feda etmeye hazır milyonlarca insanın varlığı, fedakarca her işi sırtlamaya hazır ordular demek değildir. Devrim gerçek manada kendini yıkmak ve yeni baştan yaratma konusunda tereddüt etmeyenlerin devrimidir. Çünkü devrim bağrında yeni bir toplum yaratmak içindir. Yeni bir kültürün ve özgür düşüncenin yaşam koşullarını oluşturmak içindir.

Nihayetinde sistem alışkanlıkları, öğretilen toplumsal değerler, gerici yaşam halleri istemesekte bizi gerici olana bağımlı kılmayı koşullar. Bu bağımlılık devrimci olmayı istemek ve bunun için en zorlu alanlarda bulunmakla değişecek bir şey değildir. Bilinçli bir irade kültürel ve ideolojik anlamda da sistem tarafından saldırı altında olduğunu bilir. Bu saldırıyı göğüslemek kendini savunmakla tek başına gerçekleşmez. Gerici saldırılara saldırı ile karşılık verme meselesini günceller. Yani daha özcesi kendini burjuvazinin tüm aygıtlarına karşı savunmanın yanı sıra saldırıya geçmeye şartlamak gerektiğini haykırır.

Bu nedenle 1.Konferansımızın şiarı “**devrim için her şeyi yıkacağız**”dı. Kendimizden başlayarak yıkmak gerektiği, dönüşmek için ilk hesaplaşmayı kendimizden başlatmamız gerektiğini bu yolla özümseme fırsatına eriştik. Çünkü HKO gerillaları olarak her ne kadar sistemle fiziki nedenlerden kaynaklı az bir etkileşim içinde olsak ta, sistemden öğrendiklerimizi taşıyıp getirdiğimiz gerçeği de söz konusuydu.

Madem bedel ödemek konusunda tereddütsüzdük o halde değişmek konusunda da tereddütsüz olmalıydık. Bu şiar bizim için- savaş güçlerimizin ayrımsız her bir kademesi için- içsel yıkmak eylemi ve kendimizi sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre yeniden yaratma iddiasıydı.

Ali Haydar Yıldız 1. Askeri konferansımız ve Kamile Öztürk 2. Askeri Konferansımız gerek ortaya koydukları şiarlarla, gerek savaşın ihtiyaçlarına göre takındığı tutumla askeri yaşamımıza önemli katkılar sundu. Her iki konferansımızda savaş deneyimlerini özümseme, savaşı daha iyi anlama olanağı sağladı.

İki Askeri Konferansımızda devrimcilerin güncel görevlerini hatırlarda tutmak için önemli belirlemelere gitti. Kendini yıkmak kadar düşman saldırıları altında **çelikleşmeyi**, düşmanın tüm cephelerdeki saldırılarına **devrimci bilinçle karşı koymayı** ve savaşın koşullar ne olursa olsun, zorluklara inat **başarmaktan** başka bir şansımız olmadığını yineledi. “**Özgürleşmiş düşünceye pranga, çelikleşmiş yüreğe kurşun işlemez**” dedi ve yeni dönemi karşılamanın ayrıntılarını sundu.

1.Askeri konferansımıza rengini veren yoldaşlarımız, geliştirdikleri pratiklerle 2.Askeri Konferansımızın inşasında da yerlerini aldılar.

1.Askeri konferansımızda onlar ölümsüz yoldaşlarımızın mücadelesi önünde saygı duruşuna tutuşup zafer sözleri verirken, bugün biz 2. Askeri konferansımızda onların yarattığı değerler üzerinden saygı duruşuna tutuşarak, kazanma ve başarıya sözü veriyoruz.

- Şan Olsun Partimize, Şan Olsun Kamile Öztürk 2. Askeri Konferansımıza!

- Devrim ve Komünizm Şehitleri Ölümsüzdür!

Gerillanın kaleminden.....

Şehirlerden Dağlara Mercan Yoldaş -I-

Sizden önce gelir, daha anlamlandıramadığınız geçmişiniz. Siz tam tanımlayamazsanız da sistem küçük gözlerle baktığımız dünyada sık sık önünüze serer gerçekleri. Gece yarısı basılan evinizin alt üst oluşunu, bağırarak sorulan “nerede” , “geldi mi buraya”, “geberteceğiz onu” naraları, dövülen, hakarete uğrayan aile bireyleriniz... Bunlar resmi kanıtlardır.

Küçükken şöyle demeyi öğrenirsiniz. “Dünya iki şeyden ibarettir.. Biri biz, biri düşmanlarımız.”

Gel zaman git zaman ‘ortak kader’den sizde nasiplenirsiniz. Dilini anlamadığınız kalabalıklar, arı kovana gibi uğuldayan sokaklarla buluşmak zorunda kalırsınız. Şimdi sırada çalışmak, unutmak ve yine çalışmak, unutmak ve her ne olursa olsun asla geriye dönmek kalır.

Böylesi zorunlu göçler bir tarafı gerilla olana daha da zor gelir. Kürdistan dağlarından uzaklaştıkça geride bırakılanlar düşünülür. Bir ev, bir toprak parçası değildir sadece geride bırakılan. Aynı anneden doğan diğer bir yaradır da. Düşündükçe onu, özlem ağrısı altında kıvrırır küçük yüreği. Hayali gönlünden taşar, taşıkça sakinleşir. Olgunlaşır, yatağı olan bir suya dönüşür...

İnsan her neyden uzaklaştırılmaya çalışılırsa çalışılsın uzaklığı yakın eden duygular vardır. Bu duygular pratiğe döndüğünde uzaklaşılın mesafelerin aslında büyük pratiklerin başlangıcı olduğu görülür...

Bu zorunlu göçler aynı coğrafyanın farklı şehirlerinde gerçekleşir. Büyük kalabalıklarda gelir birbirini bulur. Bir tarafı dağlı olan iki yürek **Sevda SERİNYEL** (Mercan) ve **Ali ÇELİK** (Yılmaz) yoldaşlar aynı geçmişe sahip iki yoldaş olarak yan yana gelirler.

Mercan yoldaşla ilk tanıştığımızda üniversiteye gidiyordu. Zaten mücadeleye de üniversite de başlamış, Partiyi üniversite öğrenci iken tanımişti. Bizi tanıştıran Yılmaz yoldaştı. Yılmaz yoldaş ve Mercan yoldaşın yaşadıkları ortak şeylerdi. Onlar

yaşadıkları şeylerin karamsarlığına hiç düşmemişlerdi. Tam tersi bu onlarda bir karşı eyleme dönüşmüştü. Güzel bir yoldaşlığın parçası olmaktan bende nasiplenmişim. Bazen hiç konuşmadan anlaşabilmek, bazen de uzun tartışmalara rağmen anlaşamamak meselesini onlarla beraber çok yaşadım.

Zamanların birinde ara tatile gelmişti Mercan yoldaş. Ucuz bir çay ocağında oturmuştuk. Böyle yerleri severdi Mercan yoldaş. Hem çayı güzel oluyor, hem de bütçemizi çok sarsmıyor derdi.

Biz takılarak kendisine notlarını sormuştuk. Zayıf olup olmadığını, sınıfı geçip geçmediğini. O ise ısrarla “siz anlatın ne var ne yok” diye soruyordu. Örgütün durumunu, ihtiyaçlarını merak ediyordu.

Biraz konuştuktan sonra Yılmaz(Ali Çelik) yarın memleketeye gideceğini söyledi. Mercan yoldaş bir şeyleri hissetmiş gibi “saat kaçta” diye sordu sadece. Saati öğrendikten sonra sohbetimize devam ettik. Ve belli bir zaman sonra her birimiz bir yerlere dağıldık.

Ben ve Yılmaz yoldaş ertesi gün buluşup, otogarın yolunu tuttuk. Otobüsten inip perona doğru gittiğimizde peronun önünde gördük Mercan yoldaşı. Şaşırılmıştık ama hiçbir şey sormadık.

Otobüsün kalkmasına vardı daha. Çay ocağına oturup birer çay söyledik. Sıradan bir yolculuk havasındaydık. Biz hala ondan/Mercan yoldaştan bir şeyler sakladığımızı zannediyorduk. Bir memleket gezisiydi oysa yapılacak olan! O ise o kadar iyi tanıyordu ki artık bizi, Yılmaz yoldaşa dönüp “kendine dikkat et” diyerek başladı söze.

Ayağında ki beyaz spor ayakkabıya bakıp “yol için güzel bir ayakkabı ama sonrası için değil” dedi.

Biz Yılmaz yoldaş ile birbirimize baktık ve kısa süreli birbirimizden şüphelendik kim söylemiş olabilir diye. Oysa ikimizde bir şey söylememiştik. Anlamıştı Yılmaz

yoldaşın gideceğini. Söylese kabul görmez diye de söylemeden çıkıp gelmişti uğurlamaya.

Otobüs muavini yolcular kalmasın dedikten sonra hızlıca ayağa kalkmıştık. Otogarlarda uzunca vedalaşmalara hep izin vardır. Kimse yadırgamaz ya da bindirmek için sürekli uyarılarda bulunmaz. Bizde bu seçenekten fazlasıyla yararlandık. Sarıldık, birazda uzatarak vedalaştık.

Otobüse el sallarken dönüp Mercan yoldaşın yüzüne baktım. Bir daha dönmeyecek birinin ardından bakmak duygusunu kim bilir kaç defa tatmıştı. Hiçbir iz belirmiyordu yüzünde. Sadece gözlerinde gurur ve hüznün tuhaf bir alaşımı vardı. Ve o ilk defa bir yoldaşını uğurluyordu dağlara...

O gün Yılmaz yoldaş gittiğinde, dönüş yolunda derin bir sessizlik vardı ikimizde de. Bu sessizliğin onlarca halini yaşıyorduk içimizde. Gelecek planlamalarımız daha da belirginleşiyordu. Daha da ileri çıkmak gerekiyordu ve zaman dediğimiz şey de bir kasırganın sırtında hızlıca gelip geçiyordu.

Yılmaz yoldaşın bu pratiği Mercan yoldaş için de bir dönüm noktasıydı. Kısa zaman sonra illegal faaliyete geçmiş ve çok çabukta adapte olmuştu. Pratiği seven kişiliği ile hep önde olmak onun doğasındaydı. Öncü kişiliği kendisini o alanda da gösteriyordu. Çok çabuk öğreniyor ve bunu pratikte sergiliyordu. Disiplinli çalışması ilk göze çarpandı, bir şey olmaz onun çalışma sisteminde yoktu. Güvenlik sorunu dışında hiçbir randevusunu yedeğe bırakmazdı. Öğreniyor öğretiyor, kavıyor kavratıyordu...

Uzun zaman sonra Gezi eylemlerinde rastlamıştım Mercan yoldaşa. “Ali Çelik Ölümsüzdür” diye slogan atıyordu. Sesi olmasa tanıyamazdım belki de.

Üç dört yoldaşla beraber yanındaki yoldaşlara molotof atmayı öğretiyordu. Gelen zırhlı aracı gösterip elinde ki molotofu sallayarak gidiyordu araca doğru. Yanındakiler hayran hayran bakıyorlardı ona. Tam isabetle tutuşurdu zırhlı araçlar. Bir anda her yer gaz bulutuna dönüşüyordu. Nefessiz kalıyordu genç militanlar. Ama tam isabetin verdiği çöşku ile Parti sloganları yankılanıyordu sokak aralarında.

Sakinleşince ortalık tekrardan Mercan yoldaş işe koyuluyordu. Ara mesafeyi, atma mesafesini, tutma şeklini tek tek tekrarlıyordu yoldaşlara. Adı bilinmeyen, yüzü görülmeyen sadece sesine alışılmış, verdiği komutlara göre hareket edilen bir yoldaş olmuştur Gezi de. “Eli taş tutan”, “eli molotof tutan”, “eli silah tutan” bir kadın yoldaş!

Kadın olması daha bir tuhaf geliyordu yoldaşlara. Eylem bittikten sonra adı ve sanı bilinmeyen bu yoldaşa övgüler diziliyordu. Militan ve cesur olmasının yanı sıra, birde böyle özelliklere sahip bir kadın olması ayrı bir övgü kaynağına dönüşüyordu.

Mercan yoldaş hiçbir şekilde bunu bir övgü kaynağı olarak görmedi, aksine erkek egemen bir bakış açısı olarak değerlendirdi. Cinsinden kaynaklı kendisine yöneltilen hiçbir övgüye tenezzül etmedi. Her kadının yaptığı- yapabildiği bir pratiği genelde erkeklerin şimdi ise tek bir kadının meziyetimiş gibi ele almalarına karşı çıktı. Bunu yapan yoldaşlarını uyardı- eleştirdi. Emekçi yanı güçlü olan Mercan yoldaş parti faaliyeti yürütürken birçok işte çalıştı. Neredeyse hiç boş zamanı olmadı. Garsonluktan, ücretli öğretmenliğe kadar çok sayıda işte çalıştı. O işinden artan zamanı değil faaliyetinden artan zamanını çalışarak geçiriyordu. Önceliklerinin farkındaydı, boş geçireceği her dakikayı devrime ihanet olarak saydı. Çok okur ve derinlikli incelerdi. Bu nedenle teorik olarak ta hızla gelişti. Onu bir gördüğün ile diğer gördüğün arasındaki fark gözle görülür biçimde değişirdi. Yorgunluk nedir bilmeyen, enerjisi hiç tükenmeyen değerli bir yoldaştı.

O artık şehirlere sığmayan mücadelesini farklı boyutlara taşıma düşüncelerine girmişti. Zorunlu göçlerden istekli ve kararlı dönüşlere... Ali Çelik (Yılmaz) yoldaşın patikalarda bıraktığı izlere bir yenisini ekleyecek ve nice yitirdiğimiz yoldaşın o patikalarda ki hikâyelerini-anılarını ortak olacaktı.

Bazıları vardır. Azla yetinemezler. Fazlasını yapmak için ya da fazlalaştırabilmek için tüm güzellikleri ölesiye yaşamayı doğuştan bir meziyetmiş gibi, boyunlarında sümbülteber’lerden bir kolyeymiş gibi taşırlar. Serüvencinin de serüvencisidirler onlar. Nefes alabilmek için dağ doruklarına, yüzme bilmek için okyanuslara ihtiyaç duyarlar... Ve onlar ancak ölesiye dövüşebilirlerse yaşayabilirler....

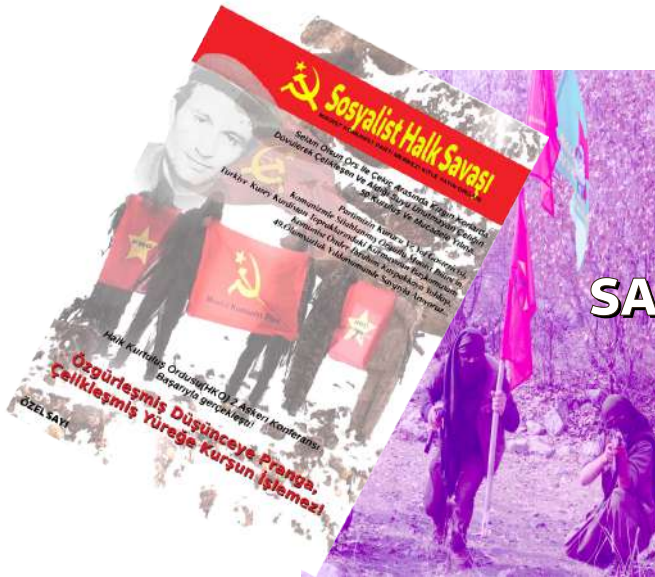
Aynı peronda şimdi kendi otobüs saatini bekliyordu. Garsondan iki çay istedikten sonra taburelere bakarak şöyle dedi.

“Kim bilir yıllardan bu yana bu taburelerde gitmek için bekleyen kaçınıcı kişiyizdir”

Sonra kafasını eğip ayağındaki beyaz spor ayakkabılara baktı. Yıllar önce Yılmaz yoldaşa söylediği söz aklına gelmişti. Güzel bir tebessüm belirmişti yüzünde.

Sıcak çayı yudumlarken sessizce şunları mırıldandı: “Evet, yolculuk için güzel bir seçim ama sonrası için değil...”

.....

ÖZELÖZE
SAYIP ÇIZLDES EZLE

Gerillanın kaleminden.....

Mayıs'ın Direngenliğiyle Selam Olsun Partimizin Parlayan Yıldızı Gençliğe

Gençlik söz konusu olduğunda 1968 yılının kopuş yaşayan devrimci gençlik hareketi ve 71 çıkışı her zaman akıllarda canlanan bir yere sahiptir. Coğrafyamız, esiri olduğu sönük, reformist devrimci çizgiden kopuşu o dönemin genç-önder kadrolarıyla yaşamıştır. Toplantı salonlarından, üniversitelerden sokağa taşan politik duruş ve militanlık egemenleri titretirken bizlerin de tarihsel miraslarını yaratmıştır. İbrahim'in, Deniz'in ve Mahir'in çizdiği yol bugünde devrimci hareketin ve özelde devrimci gençliğin üzerinde yürüdüğü yoldur. Kimi zaman yükselişler yaşanırken kimi zamanda düşüşler yaşanmıştır. Burada "Neden?" diyerek bir sorgulama yürütmek ve gençlik hareketlerinin zayıflıklarını tartışmak tüm hareketlerin görevi olduğu gibi özelde partimizin de görevidir. Birçok harekete damgasını vuran reformist-pasifist çizgi gençlik hareketlerinin zayıflama nedenini oluştursa da özelde silahlı mücadele yürüten örgütlerin gençliğe verdiği "önem" ve çalışmalara yönelimlerdeki zayıflıklarda soruna verilebilecek cevaplardır diyebiliriz.

68 hareketi ve 71 devrimci kopuşu bir ölçüt ve tarih yaratmıştı. Partimiz de uzun süre bu ölçüt doğrultusunda komsomol örgütünü dinamik tutsa da bir süre sonra zayıflama durumu söz konusu olmuştur.

Partimiz genç bir kuşağın elleriyle kurulmuştur. Bu kuruluş Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarının önderliğinde gerçekleşmiştir. Partimiz kurulduğunda İbrahim yoldaşa dahil ilk çekirdek kadrosu gençliğin bir arada olduğu bir yapı olmuştur. Genç bir kuşakla Parti Program Taslağı, Kemalizm Eleştirisi, Halk Savaşı Stratejisi, TİİKP Program Taslağının Eleştirisi gibi önemli tezler ortaya atılmıştır. Ve TİKKO, TMLGB gibi tarihsel örgütlerimiz yine genç beyinlerin ve ellerin ürünü olmuştur. Partimiz tarihine bu anlamda bir de gençlik yönüyle bakmamız elzemdir.

Gençlik aydındır, aydınlıktır. Akademik bilgi birikimi, toplumsal sorunlara yaklaşımı, emek ve üretimde oynadığı rol, nüfus içerisinde kapladığı yer, toplumsal sorunlarla yeni tanışırken aldığı radikal ve militan tavırlar görülmelidir. Tarih yaratan gençlik, bir kez daha tarih yazacaktır. Elbette gençlik hareketi aydın duyarlılığı ile sınırlı tutulmamalıdır. Her döneme, her konjoktüre karşı

militanca tavır takınan, Parti doğrultusunda hareket edebilen devrimci militan bir gençlik devrim mücadelesini omuzlayacaktır. Gençliğin bir araya gelerek toplantılar düzenlemesi, gençlik sorunlarının tartışıldığı sempozyumlar düzenlemek ihtiyaçtır ve önemlidir elbette, ancak tek başına gençliğin enerjisini toplantı salonlarında harcamak, sempozyumlarla-konferanslarla-panellerle kısıtlamak yerine sokakta, fabrikada, işçi eylemlerinde, grevlerde sokağa taşan öncü gençlik hareketi bugün ihtiyaçtır, zorunludur.

Gençlik gelecektir, gelecek ellerindedir. Devrim mücadelesinde ve partimiz çevresinde yer alan gençliği partiyle bütünleştirme perspektifimiz hiçbir zaman akıldan çıkarmamamız gereken bir husus olmalıdır. Bu yönüyle özel çalışmalar örgütlenmelidir. Sosyalist Halk Savaşımızın göstermiş olduğu siperler gençliğin dinamizmi ile örülmelidir. Partimizin geleceği gençliğin nasıl şekillendirildiği ile yakından ilgilidir. Gençliğin örgütlenmesi, genç kuşağın partide yer almasıyla gelecekte etkisini gösterecektir. Bu dönemin gençliği, gelecek kuşaktır bu bilinçle hareket edilmelidir. Bundandır ki her bölgedeki gençlik alanında, parti çevremizde bulunan gençlik partimizle bütünleşip Sosyalist Halk Savaşında yerlerini almalıdır.

Tarihimizden öğrenelim, öğrenerek ilerleyelim. Gençliğin parlayan yıldızını Nisan güneşimizle aydınlatalım. Tarihinden öğrenmeyenler önünü göremezler. Gençlik noktasında da parti tarihimiz önemli bir tecrübe ve değerlere sahiptir. Komsomol'un eylemsellikleri, partiye aktardığı güç, gençliği partiyle birleştiren niteliği tarihimizden öğrenmemiz gereken en önemli tecrübemizdir.

Faşizmin tüm saldırılarına karşı gençliğe gitmek, örgütlenmek, tüm çalışmalarını partiyle Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi ile buluşturabilmek perfektifimiz olmalıdır. Tarihimiz Mehmet Ali Çakıroğlu, Tuncay Çankıroğlu gibi önemli öncü Komsomol kadrolarını yaratmıştır, bu tarih, zulmün karşısında 18 yaşında büyük bir direniş destanı yazan Behzat Firik'leri yaratmıştır. Ve bu tarih TMLGB'den MGB'ye sürmektedir. Sosyalist Halk Savaşı ile sıcak siperlerde

dalgalandan bu tarih gençliğin isyan ruhuyla donanmalıdır. Her alandan yoldaşlar da bunu kavramalı ve içselleştirerek partiyle buluşmalıdır.

Partimizin MLM çizgisiyle donanmış, militan öncü gençliği güçlendirmesiyle, geleceğimiz daha sağlam olacaktır. İbrahim yoldaş kendi koşullarında ortaya koyduğu tezleriyle bugünde bizlere ışık tutmaktadır. Şehitlerimiz düştükleri yerden bugün bizlere yol göstermektedir. Çünkü sağlam ideolojik bir kavrayış ve militanca bir duruş göstermişlerdir. Bugünde gençliğin sağlam örgütlülüğü, MLM kavrayış, devrimci militan duruşla gerçekleşecektir. Ve bizlerde biliyoruz ki var olan parti tabanımız, gençliğimiz bu özü ve dinamikleri taşımaktadır. Gerçekleşen Kamile Öztürk 2. Askeri konferansımızın da güç kaynağı buradadır. Birinci konferansımız bir kuşak yarattı ve ikinci konferansımız onunla beraber yeni bir kuşağı daha kucaklayacaktır.

Dünden Bugüne, Bugünden Yarınlara Uzaniyoruz

68 öğrenci hareketinden, 71 işçi sınıfı hareketine buradan gezi-haziran ayaklanmasına kadar alanlarda meydanlarda halkın öfkesini kuşanan gençliğin rengi belirgin bir hal almıştır. Coğrafyamız nüfusu gençliğin yoğun olduğu bir ülke konumundadır. Geçmiş tecrübelerimizde göstermiştir ki toplumsal hareketlerin ana hattını genç kuşak oluşturmaktadır. Gezi-Haziran ayaklanmasında da alanlarda, barikatlarda direnen, düşen ve dövülen gençliğimiz tarihe önemli notlar düşmüştür. Bugün yargılanmak istenen yine Gezidir, gençliktir, bugün faşizmin korkusu yine Gezi ve Gençliktir.

Dönem dönem eğitim alanlarında akademik taleplerle merkezi hale de gelen gençlik hareketi daha geniş çapta bir politika ile yürütülmelidir. Yakın tarih de, barınacak ev dahi kiralamama durumuyla karşı karşıya kalan öğrenciler, okullarda harç, ücretli yemek, taraflı-anti bilimsel eğitim ve cinsiyetçi eğitim sistemiyle mücadele yürütmüş-yürütmektedir. Adeta ucuz iş gücü olarak kullanılan staj alanlarında devlet kurumu ve kapitalist sektörlerde sömürüye maruz kalınmaktadır. Okullar öğrenciler üzerinden para kazanılan şirketler durumundadır. Genç Kadın ve LGBTİ'ler eğitim alanında cinsiyetçi yaklaşımlara maruz kalırken yürüttükleri mücadelelerde de birinci dereceden suçlu görülmektedir. Var olan akademik talepler, kapitalist-faşist sisteme karşı köklü mücadele ile hayat bulacaktır. Ve bugün talep ettiklerimiz ve daha fazlası kendi ellerimizle kuracağımız sosyalizm okullarında hayat bulacaktır. Mücadeleye bakış açımızda bu genişlikte olmalıdır.

TÜGVA gibi faşist sömürü aracı olan gerici gençlik dernekleri de gençliğe gitmekte ve onlar üzerinden prim yaparak çeşitli gerici çalışmalarını, sömürü ve yolsuzluklarını sürdürmektedir. Kendi gençleri, çocukları lüks içinde yaşarken, işçi, emekçi, öğrenci gençlik her ay geçim sıkıntısıyla boğuşmaktadır. Yoksul semt ve mahallelerde gençliğin uyuşturucu vb lümpen kültürle zehirlenmesinin taşeron şirketliğini yapan bu kurumlar devrimcilerin hedefindedir – hedefinde olacaktır. Zehirlenerek toplumsal sorunlardan koparılmaya çalışılan gençliğimiz

devrimcilerle birlikte faşist sisteme darbe vuracaktır. Semtlerde yürütülen çalışmalarda özellikle gençlik açısından parti perspektifimiz esas alınmalı ve gençlik çalışmasına güç verilmelidir. Semtlerde gerçekleşen mayfa ve çeteleşme, madde bağımlılığı gibi yozlaştırma politikaları devrimimizin silahıyla, gençliğin örgütlü gücüyle yok edilecektir!

Genç ve çocuk işçi sayısı da gün geçtikçe artmaktadır. Yoksullukla doğru orantıda artan bu yükseliş var olan sömürüyü daha da çekilmez kılmaktadır. Ağır iş koşullarında çalışan gençler ve çocuk işçiler hiçbir gelecek teminatı olmadan sömürüye tabi tutulmaktadır. Hizmet sektörü, fabrika, tekstil atölyelerin de emeklerinin

karşılığını almadan saatlerce çalışmakta ve sağlık güvenceleri dahi olmadan asgari ücretin altında maaşlar almaktadırlar. Özellikle Suriyeli göçmenlere uygulanan bu sömürü oldukça yayılmıştır. Göçmenlere karşı ırkçı saldırılar sürerken bir yandan da emekleri üzerinden para kazanılmaktadır. Irkçılığa emek sömürüsüne karşı orak çekiçli bayrağımız gençliğin ellerinde dalgalansın !

Halk gençliğinin sorunlarıyla, halkın sorunları aynıdır. Halkın çıkarları ve mücadelesi, gençliğin çıkarları ve mücadelesiyle hiçbir zaman ayrı tutulmamalıdır. Partimiz proletaryanın iktidara yürüyen öncü müfrezesidir. Ve gençlik çalışmaları partimizin parlayan yıldızı olmalıdır.

Sempatizan-yakın sempatzizan, taraftar içerisindeki gençlik kitlesi bu sorumluluğu en yakından hissedebilecek konumdadır. Partimiz 4. kongresiyle yeni perspektif ve görevlerimizi sunmuştur.

Kamile Öztürk 2. Askeri Konferansımızda “Özgürleşmiş Düşünceye Pranga, Çelikleşmiş Yüreğe Kurşun İşlemez” şiarıyla savaş perspektifi vermiş ve savaş siperlerine çağrı yapmıştır. Militan devrimci duruşumuzla süreci karşılamamız gerektiğini vurgulamıştır. Her alandan yoldaşlarımız bu sorumluluğu gönülden hissetmelidir. Gençliğin dinamik gücünü, yaratıcılığını, militanlığını mevzilerimize taşımalı ve Sosyalist Halk Savaşımızı yükseltmeliyiz. Partimizin geleceği bugünkü biz genç kuşakların ellerinde, bilinçlerinde ve yüreklerindedir. Partimizin kökleri sağlam topraklara salınmıştır, geleceği de bir o kadar sağlam gövde ile örülmelidir. Sonsuzluğa uğurladığımız sıra neferlerinin yerlerini sıkı sıkıya doldurmak, militanca yaşamak ve savaşmak omuzlarımızdadır. MLM ile donanmış gençliğin aşamayacağı zorluk, kıramayacağı düşman çemberi yoktur! Gün doğmadan yollara düşen emekçi halkımızın kurtuluşu için, doğamızı katledenlere karşı, her gün katledilen kadınlar için, sınıf düşmanlarımıza karşı parti saflarında birleşerek savaşalım, gençliğin isyan bayrağını

yükselterek ilerleyelim. Çağlayan meydanlarda, öfkemizi biletiğimiz her alanda sloganlarımızla, silahlarımızla, halkımızla birleşerek Mayısın direngenliğini kuşanalım!

Komünist Önder ve Başkomutanımız İbrahim yoldaşın teorik-pratik mirasını mücadeleimizde yaşatıyoruz. Mayıs ayı ve tüm zamanımızı ölümsüzleşenlerimizin bıraktığı bayrağı dalgalandırmak ve zaferle taçlandırmak için mücadeleyle donatarak, her alanda militanca mücadele ederek geçirmek hepimizin görevidir.

**OKU-OKUT
SAHİP ÇIK-DESTEKLE**

